

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKBABA

«Kırkpınar güreşleri 13 haziranda başladı.» —Gazeteler—

— Çekilin ortadan baylar, burası er meydanı!





12 Milyon liralık ikramiyelerin ilk çekilişi

...26 Ağustosta yapıyor. Bu çekilişe katılabilmek için İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı muhafaza ediniz... 1966 yılının ikinci çekilişi için de İş Bankasında hesap açtırınız ve bütün tasarruflarınızı İş Bankasında toplamaya devam ediniz.

Türkiye



Bankası

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 4477—115)



AKBABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 25 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 15 Haziran 1966

POLİTİKA takviminin sayılı fırtınası günlerce esip savurduktan sonra geçti.

Eğer, radyolarınızın dilini koparmadıysa, hemen bir doktora gidip kulaklarınızı yıkatınız: Tasa dökülecek lere göz atmadan!

Sayın İnönü, kendisinden milletçe beklediğimiz ışık tutucu, yol gösterici vazifesini bu sefer de yapmadı: Yaşının vazifesini, başının vazifesini. O yaş ki, tecrübeler dolusu seksenüç yıldır. O baş ki, çağdaş bilgilerle beslenmiştir.

Bir şeye, inanmamak için hâlâ direniyorum: Muhterem İsmet paşada, yıkıcı öfkenin yapıcı gücün üstünde oluşuna!

Cumhuriyet Halk Partisi, ne kaybetmişse, ne kaybediyorsa, bu bitmez, bu sönmez öfke yüzündendir.

İnönü'nün bu acı inadı, İkinci Dünya Savaşından tek çatımız çökmeden, tek evlâdımız toprağa düşmeden kurtulmanın unutulmaz minnettarlığını bile bu millete unutturdu!

Atatürk'ün ölümünden sonra, akan gözyaşlarında, yalnız onun hayatta oluşunun tesellisi ışıldıyordu.

Ne gördük?

İlk iş, Şükrü Kaya gibi, Atatürk'ün yanında ve kendi iktidarında yetişmiş bir

Fırtınadan sonra...

devlet adamını, bir kültür adamını koltuğundan atıp, çapsız bir emir kulumu onun yerine oturtduğunu!

Bugün, Demirel'in çevresine bakıp koparırcasına yaka silktiğimiz kâtip takımı, iktidara sayın İnönü'nün açtığı bu yoldan geldiler!

İlham ile, değil devlet adamı, artık şair bile olunmaz. Her şey bilgi, görgü, yıllar boyu deneme ister. Parti listesine girmeseler, bir bakan odasının değil, bir müdür odasının kapısı bile kendilerine açılmıyacak kişiler, bugün devlet kaderini küçücük avuçlarında tutuyorlar. Bugün dedim. Bu «bugün» tam yirmisekiz yıl önce başladı: 1938 de!

Sayın İnönü'nün bir konuşmasında: «Ben herkesle çalışırım» dediğini inanmaz gözlerle okumuştum. Ben herkesle çalışırım ne demek?... Devlet adamı, prensip adamı, yönü olan adam, başarıda ekip çalışmasını ön gören adam: «Ben herkesle çalışmam» der. Bunun tersini söylemek: «Benim için herkes sıfırdır» demekten başka mâna taşımaz.

İnsanı böylesine hor görüştür ki, bakanlıkları yol

geçen hanına döndürmüştür.

C.H.P, seçimlerin dünkü ve bugünkü sonucundan kimi sorumlu tutabilir acaba?

Dün, Adalet Partisine: «Demokrat Partinin devamıdır» diyen kim ise onu!

Bugün, Adalet Partisine: «Gerici, nurcu, yobaz» diyen kimse onu!

Yeni Türkiye'nin tarih adamı sayın İnönü'ye sahiden çok yakışacak tek tutum vardır: Halk Partisine oy veren yüzde 30 vatandaş dışındaki yüzde 70 çoğunluğu eşit sevgi ile kucaklamak!

İsmet paşanın çapı, isterse, bütün memleketi kolları arasına alacak büyüklüktedir.

İnönü, bugüne kadar bu güzel, bu sıcak, bu toplayıcı, bu birleştirici politikayı denemedi. Şaşılacak şeydir ki, baş döndürücü öfkesi içinde, bir zamanlar yalnız ezen, yalnız yok eden yumruğunun, artık kendi partisini sarstığını ve kendi gücünü yitirdiğini henüz hissetmiyor.

Muhterem yaşının takatini aşan yorgunluklarına ve radyolarda çınlattığı tehli-

ke çanlarına, seçim sandıklarından çıkan oylar gösterdi ki, vatandaş kulak asma-
mıştır.

İnönü, ancak öfkesini susturduğu, sevgisini konuşturduğu gün, bütün memleketin kendisine saygı selâmı duracağına sahiden inanıyoruz.

Atatürk ilkelerine bağlılık budur: Yurtta sulh, cihanda sulh!

İkincisi, cihanda sulh, hiçbir partinin elinde değil artık. Ama yurtta sulh, hâlâ eski Garp Cephesi Kumandanının emrindedir.

Son propaganda gecesi, radyoda: «Savulun, geliyoruz!» diye çınlayan ihtilâlcı ses bile onu yıllanmış öfkesinden silkinmeye çağırıyordu.

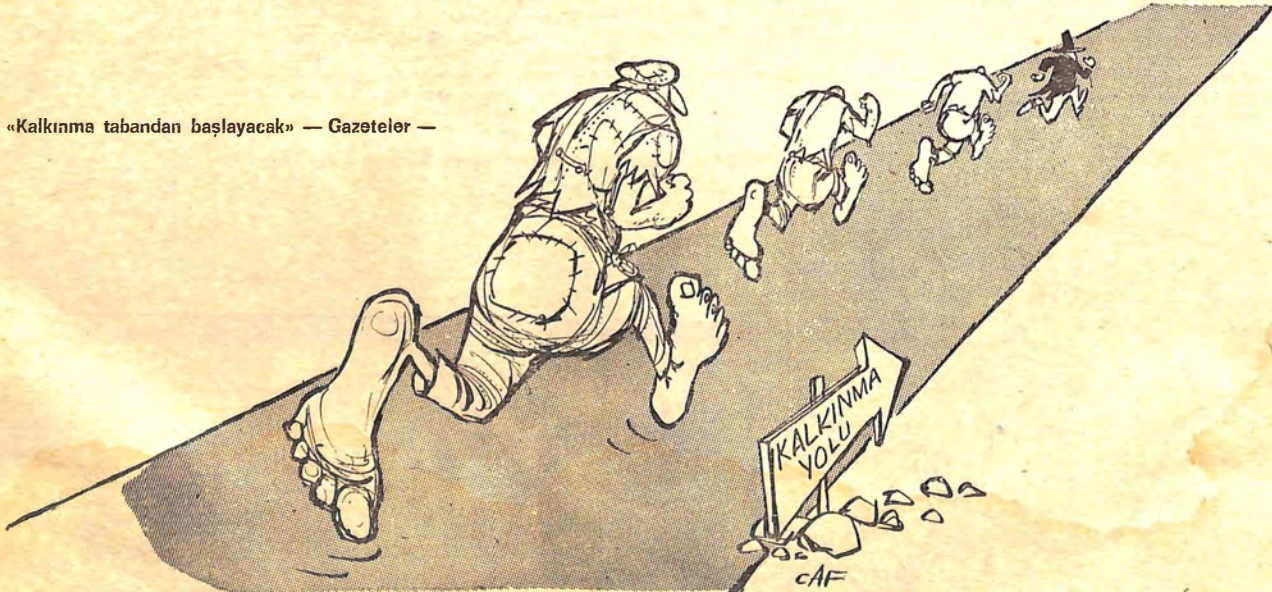
Kurtuluş Savaşında çete-yi ordu yapan İsmet paşanın, Lozan sulhuna imza atan İsmet paşanın, yirmi-beş yılın her temel taşı eli ile koyan İsmet paşanın: «Ya devlet başa, ya kuzgun leşe» diyeceğini düşünmekten bile utanırız!

Yumruğu susup kalbi konuşturduğu gün, sayın İnönü' yü, gelecek kuşaklar, demokrasi tarihimizin tek adamı olarak selâmlıyacaktır.

Yarınki İnönü'nün huzurunda saygı ile eğiliriz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Kalkınma tabandan başlayacak» — Gazeteler —



Tabana kuvvet!

III. PASATE Kongresi ADNAN VELİ

KOYUNLARIN vücutlarına yaşıyarak yaşıyan ve adına sakirga denilen parazitlerle savaş için. Uluslararası bir teşkilât kurulmuştu. «Parazitlerle Savaş Teşkilatı»na, bu kelimelerin ilk heceleri yanyana getirilmek suretiyle, kısaca PASATE deniliyordu.

PASATE Genel Sekreteri olan Pakistan temsilcisi, müsteşarlar seviyesindeki üçüncü toplantının, bu yıl Ankara'da yapılmasını uygun görmüş ve üye devletlere, durumu birer mektupla bildirmişti. Üçüncü Kongreye, Hindistan'dan Gülâm Panahre, Birleşik Arap Cumhuriyetinden Abdülfettan Şeffaî, İngiltere'den Lord Kingsway, Birleşik Amerika'dan James Clark, İran'dan Ekselâns Tahtirevanî, Yunanistan'dan Stavro Çöpcatanidis, Pakistan'dan Estağfurullah Han, Türkiye'den de Kâmil Çalmyangil, delege olarak katılıyorlardı.

Kongre, Ankara'da, Zirat Bakanlığının büyük toplantı salonunda çalışmalarına başladı. Kongre Başkanlığına seçilen Pakistan delegesi Estağfurullah Han, PASATE delegelerini ayrı ayrı selâmladıktan sonra, gündemin birinci maddesinin görüşülmesine geçileceğini söyledi. Birinci maddede, sakirgalarla savaşta Uluslararası İktisadî Kalkınma Teşkilatının PASATE'ye yapacağı yardımın şekli görülmekteydi. İlk sözü, İran delegesi ekselâns Tahtirevanî aldı ve öbür delegelerin alkışları arasında kürsüye geleerek, fransızca konuşmasına başladı:

— Ekselânslar, değerli üyeler!..

Sakirgalarla savaş konusunu bugün yeniden ele alıp incelerken, milletlerimizin refahı ve mutluluğu uğrunda kurduğumuz işbirliğinin üçüncü yılını idrak ettiğini belirterek sözlerine başlayacağım.

Her dost memleketin hayvancılığına gelişme çareleri ve imkânları araştırarak Uluslararası PASATE kuruluşu, milletlerimizin hürriyet ve refah yolundaki çabalarının bir neticesi olarak doğmuş ve gelişmiştir. Bu teşkilâtın üyesi bulunan hiçbir devlet yoktur ki, diğer bir kardeş memleketin hayvancılığının yükselmesini gönülden dilemesin. Biz, her memlekette yaşıyan koyunların ve keçilerin ne türlü ıstırapları içinde bulunduğunu elbette takdir ediyoruz. Bu hayvanların vücutlarına yapılan bir çeşit keneler, onları türlü rahatsızlıklara ve hastalıklara duçar etmekte ve bünyenin yavaş yavaş zayıflamasına sebep olmaktadır. Koyunların ve keçilerin, bundan bir şikâyetleri olamaz elbette.. Ama



onlar, düşünme ve konuşma imkânlarına sahip olamadıklarından, ıstıraplarını bizlere açıkça ifade edemiyorlar. Bizlere düşen asıl ve vicdanî görev, o ıstırapları hayvanların gözlerinden okuyarak çarelerini araştırmaktır. Hayvanları refaha ermemiş olan hiçbir millet, mutluluğun yolunu bulamaz. O itibarla, sakirgalarla savaş konusunda, Uluslararası İktisadî Kalkınma Teşkilatının PASATE'ye yardımını sağlamak üzere, ön çalışmalarda bulunacak bir komitenin teşkilini yüksek kongreye teklif ediyorum..

Ekselâns Tahtirevanî'nin bu konuşması, delegelerin sürekli alkışlarıyla karşılandı.

Başkan, İran delegesinden sonra söz isteyen Birleşik Amerika temsilcisi James Clark'a söz verdi. Clark, kürsüye gelip, bütün delegelere bakışlarıyla bir klârk çektiikten sonra sözlerine başladı:

— Ekselânslar!..

Benden önce bu kürsüde konuşan kardeş İran'ın sayın delegesi çok isabetli teşhislerle görüşlerini açıkladılar. Ben bu sözlerle, sadece bir hususu eklemek niyetindeyim.

Yeryüzündeki bütün koyun ve keçilere musallat olan sakirganın, bütün yokedilmesine çalışılması, diğer asalaklarda bir direnme gücü yaratabilir. Bu noktada dünya barışı ve insanlığın huzur içinde yaşaması tek gayemiz olduğu için, asalaklar arasına bir korku ve dehşet havasının yayılmasına imkân vermemeliyiz. Onlar arasında belirecek bir panik, direnmelerini artıracaktır için. bizim faaliyetlerimizi de yavaşlatabilir. Biz, bütün gücümüzle kovunlardan yana görünmeli, fakat sakirgaları da fazla ürktirmemeliyiz.

Birleşik Amerika delegesi bu konuşmayı yaparken, Türk delegesi Çalmyangil, oturduğu yerden Mister Clark'ı alkışlamaya başladı. Çalmyangil'in yanında tercümanlık göreviyle bulunan Avni Solfasol, şaşırdı:

— Beyfendi, dedi. Mister Clark'ın ne söylediğini anladınız mı?

— Yoooo, anlamadım!

— Niye alkışladınız öyleyse?

— Amerikan delegesi olduğu için!..

— Ama, öteki üyeler alkışlamadılar, görmüyor musunuz?

— Onlar konuşulanlardan bir şey anlamıyorlar zaten.. Hem sonra, biz

Amerika'ya onlardan daha sıkı bağlarla bağlıyız.

— Öyleyiz ama, gene de alkışın yerinde kullanılması lazımdır.

— Pekâlâ.. Alkışlanacak yerde sen beni dürt, Avni!

— Olur efendim!..

Birleşik Amerika delegesi, bir takım meselelere daha temas ettikten sonra, sözlerini alkışlar arasında bitirdi. Bu sefer Türk delegesi Çalmyangil'e sıra gelmişti. Azametle kürsüye doğru ilerledi. Boğazındaki gıcığın gidermek için, birkaç sefer öksürdükten sonra, konuşmasına Türkçe başladı:

— Çok mühterem ve saygı değer ekselânslar!

Hepinizi, hükümetim adına saygı ve sevgiyle selâmlıyorum. Burada, bu tarihi toplantıyı büyük bir dikkatle izlemekteyim. Sayın üyeler tarafından türlü çeşit fikirler ortaya atılmaktadır. Ben de, bu arada, o fikirlerle katılmakla beraber, onlardan ayırdığımız noktayı açıklamak zorundayım.

Biz, koyunların vücudüne musallat olan sakirgalardan şikâyet ederken, kanaatımıza bazı hatâlara düşüyoruz. Biz, bir hukuk düzeni içinde yaşamaktayız. Binaenaleyh hak kavramına da son derece saygılıyız. Sakirgalar koyunların vücudüne musallat oldukları diyoruz. Burada, koyunların hakkını savunurken, sakirgaların haklarını çiğnemiş olmuyor muyuz? Bizim hukuk düzenimizde her muamele şikâyeteye bağlıdır. Yani koyunlar, sakirgalardan şikâyet ederlerse, sakirgalar hakkında işlem yapabiliriz. Ama bugünküde koyunlarımızdan, sakirgalara karşı en küçük bir şikâyet sesi yükselmemiştir!

Bu noktada denilebilir ki, koyunların ağızları vardır ama, dilleri yoktur.. Bendeniz, hükümetim adına, bu yanlış mantığa hemen cevap veriyim: Koyunların dilleri yoktur da, sakirgaların dilleri mi vardır arkadaşlar? Elinizi vicdanınıza koyarak bunu cevaplandırınız..

Amerika delegesi Mister Clark, bu sözü şiddetle alkışladı. Çalmyangil konuşmasına devam etti:

— Bizde sakirgalar, sırf koyunlarda bulunmaz, sakallı keçilerde de bulunur. Binaenaleyh, bu arada sakallı keçilerle, keçi sakallıların haklarını da korumamız gereklidir. Bu husus, kongrenin başlıca görevlerinden biri sayılmalıdır.

Çalmyangil'in bu sözlerini Mr. Clark bu sefer daha coşkuncu alkışladı. Ve oturduğu yerden yüksek sesle bağırdı:

— Evet!.. Ekselâns haklıdır.. Biz, hürriyet ve eşitliği her şeyden kut-sal sayarız. New York limanındaki Hürriyet âbidesinin anlamı da budur zaten..

Çalmyangil, gülümsüyerek Amerikan delegesine başıyla selâm verdi. Nutkunu bitirdikten sonra da gelip yerine oturdu. Tercümanı Avni Solfasol'a dönerek:

— Nasıl? dedi. İyi konuştum mu?

— Harikulâdeydiniz efendim.. Salonu soke ettiniz âdetâ..

— Eeee, ne yapalım? Bu iş de bir Allah vergisi!

— Elbette efendim..

— Bu kongre bittikten sonra, bir suvare verilecek, değil mi?

— Evet efendim..

— Ziyafette söyleyeceğim nutku kim hazırlayacak?

— Gene bendeniz.

— Ne yazacaksınız?

— Yazdım bile..

— Yaa, neler dedin?

— Her iki cümlede bir «Kardeş millet» diyip durdum.

— Kime kardeş millet diyoruz?

— Hepsine diyoruz. Çünkü âdet-tir bu lâfı söylemek.

— Halbuki, kardeş filân değiliz, öyle değil mi?

— Lâfın gelişi öyle söylenir efendim..

— Ama kongrede, dünya barışının en ciddi meseleleri konuşuluyor.

— Dünya barışının en ciddi meseleleri de, lâfın gelişi konuşulur efendim.

— Yaşsa be Avni! Sen olmasan, ben bu kongreyi tek başıma çıkaramazdım.

— Hiç de öyle değil.. Şimdiye kadar çıkarılan nasıl çıkarmış?

Kongreler her zaman böyle çıkar beyfendi.. Dünyanın dört bir yanından delegeler gelirler. Bir başkan seçilir, herkes bir şeyler söyler.

Değişik diller kullanıldığı için kimse kimsenin söylediğinden bir şey anlamaz. Herkes birbirini alkışlar.

En çok «kardeş millet» lâfı kullanılır. Akşam olunca ziyafet verilir.

Viskiler, şampanyalar açılır. Kardeş milletin mutluluğu ve refahı için içilir. Kardeş milletin mutluluğu durduğu yerde dursun, şampanyayı içen mutlu olur. Harcırırlar ce-be konur. Amerika ne derse o olur.

Dünya barışı da böylelikle kurtulur beyfendiciğim!

— Peki, ya koyunlarla sakirgalar?

— Koyunlar koyun kahr, sakirgalar da, sakirga.. Arzedebildim mi efendim?

«Osman Bölükbaşı, Demirel'i, tüfek namlusuna konmuş kuşa benzetti..»



— Zahmet etme üstad... Beni sağma ile avlıyamazsın!..

Hamido: «Sitka Ulayın bombasına benim yumruğum yeter» dedi.



A.P. nin güvenilir başlarından: HAMİDO!

Türk - Arap dostluğu geliyor.. — Gazeteler —



Kırat'la Arap atı!



Güzel sanatlar

YALNIZ devlet değil, İsrail'de Güzel Sanatları devletten çok koruyan, devletten çok yürüten, devletten çok yaşatan, millet...

Bir köy kurmuşlar: Sanatçılar Köyü, Ein Hod... Ressam orada, heykeltıraş orada, seramik ustaları, cam sanatçıları orada, evleri ile, atölyeleri ile...

Osmanlı İmparatorluğundan arta kalmış büyük, eski bir bina, daimi sergi. Kapısından girdiniz mi, üç yabancı dil konuşan sarışın bir İsrail kızı, masa başında, sigara dumanları arkasından mavi gözlerle gülümsiyerek sizi karşılıyor. Sergi, hemen onun etrafında başlamaktadır. İki basamakla iniyorsunuz, daha geniş bir salon: Duvarlarda, ölçülü boşluklarla asılmış tablolar, heykeller, heykelticiler.. Seramik parçaları: Işıklı testiler, çanaklar.. Sonra, el örgüsü kadın şalları: Çağla bademi yeşil, gün batısı erguvan, siyah nakışlı acı sarı, hepsi birbirinden güzel...

Bir tane bizim hanıma aldım: Türk parası ile yüzelli lira.

Tabloların önünde duruyorum, her birini zevkimin terazisinde tarta tarta...

Ressamlar, henüz kişiliklerini arıyorlar. Kendini bulana, yalnız Kudüs'te rastladım, bu sergide değil..

Çalışıyorlar. Bir gün, doğu ile batının birleşiminden bir yeni güzellik, bir başka güzellik doğduğunu göreceğiz belki.

Ein Hod'da bir eski hemşerimle tanıştım: Joseph Chaltiel, İzmirli bir genç adam. Güzel, sıcak bakışlı yüzünde ince bir siyah sakal var. Ressam, Paris'te sanatını ilerletmiş. Ama, daha çok cam işleri ile, seramik işleri ile uğraşıyor: Her parçası güneşi emmiş yedi renkli bir büyük pencere henüz elindeydi... Karısı, Ora Lahay, sarışın bir taze. O da, adı sanat albümüne geçmiş bir ressam...

Güzel Sanatlara, vatandaş Yahudi, Yahudi devletinden çok yardımcı: Bir otele mi girdiniz? Daha karşınıza çıkan ilk duvarda birkaç tablo görüyorsunuz. Önüne oturduğunuz masa, bir İsrail seramikçisinin eseridir: Yeşillerin, sarıların, kırmızılardan ışıldadığı... Gazinolar öyle, lokantalar öyle, hastahaneler, barlar öyle... Ein Hod'da, eli şakağında düşünen tek işsiz görmedim.

Fiatlar mı?... Ucuz değil. Bizim menevişli sular ressamı, eşsiz Hikmet'imize, Feyhaman'ımıza, rahmetli Çallı'mıza, ressam Sami Yetik'imize çıraklık edemeyecek toy fırçaların eserleri ikibin, üçbin, dörtbin lira...

Ama, ikibuçuk milyon insan, bütün güçleri ile onları yaşatmak çabasında... O kadar da değil, taaa Amerika'dan gelmiş bir Hollywood yıldızı, dolarlarını, Ora Lahay'ın bir tablosuna cömertçe döküvermiş!

Size bir şey söyleyim de, hem insan gönlünün, hem sanat severliğin böylesine şaşınız: Resmî bütçenin tablo, heykel satın alma gücü az olduğu için, özel sektör bir fon kurup devletin emrine vermiş: En güzel eserlerimiz yurt dışına kaçmasın, bizim müzelerimizde kalsın diye!

Anladınız mı bir millet nasıl millet oluyor?... Gördünüz mü, iki milyon yahudi kırk milyon Araba nasıl ve niçin karşı koyuyor?..

Ve sen, anladın mı ey hava alanında yirmi dakika uçak bekleten profesör Vehbi Koç!

Milletin bu saygısı karşısında, devleti daha az saygılı, daha az ilgili, daha az cömert sanmayınız sanatçılara...

Bizim bir Necmi Rıza'mız, bir Semih Balçioğlu'muz, bir Cafer Zorlu'muz, bir Bülent Şeren'imiz, her çizdikleri karikatürün on lirasına bir buçuk lira vergi öderken, İsrail maliyesi, hem vergide, hem vergi ödemedede, buzdolabı satıcısı ile sanat yaratıcısını bir tutmuyor!

Her kara günümüzde, gözlerini Türk topraklarına dikip:

— Sancak!.. Sancak!..

Diye yırtınan Arap dostluğuna avuç açmakla ne kazanırız, bilmem. Ama, utanarak söyleyim: Genç İsrail'den öğreneceğimiz şeyler azımsanamayacak kadar çok!

Yusuf Ziya ORTAÇ

7 gün

PAZARTESİ

A cıdık

Bursa'da, adamın biri, Milli Eğitim davamıza yeni bir yön vermiş:

— Bütün liseleri «İmam-Hatip Okulu» yapmalı, diye...

Demek, memlekete doktoru İmam-Hatip Okulu yetiştirecek. Mühendisi, mimarı da aynı okul. Ziraatçıyı, ormancıyı, eczacıyı da... Karacılarımız, denizcilerimiz, havacılarımız da İmam-Hatip okulundan feyz alıp yetiyecek...

Bu sözleri gazeteler yazdı, kimse tınmadı. Hangi partiden olduğunu açıkladılar, parti de tınmadı. Söyleyenin adını, sanını yazdılar, o bile ağzını açıp: «Yalan» demedi...

En çok kime acıdık, biliyor musunuz?.. Süleyman Demirel'e: İmam-Hatip mektebinde okumadan mühendis olduğu için!

SALI

Yoğurt ve ayran

Şu tesadüflere bakın:

İkisinin de adı İsmail. İkisi de aynı köyden. İkisi de akraba çocuğu. İkisi de yirmi yaşın içinde. İkisi de yoğurtçu ve... İkisi de Yoğurtçu çayırında yoğurt satarken karşılaşılıyorlar.

Kavga başlıyor: «Sen benim müşterimi aldın...» «Yok, sen benim mahallemden geçtin...» diye.

Küfür, yumruk, tekme derken, 28 yaşındaki yoğurtçu İsmail, 26 yaşındaki yoğurtçu İsmail'i, Yoğurtçu çayırında vurup öldürüyor...

Allahım, ne çabuk ayranımız kabarıyor!

ÇARŞAMBA

Go Home

İzmir «İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi»nde, okulun kültür seviyesine yakıştıramadığımız bir olay geçmiş. Gazetede okuduğumuzu anlatalım:

Amerikalı bir profesör, okuttuğu «Finansman» dersinden, öğrencilerini imtihan etmek istemiş.

Bu adam öğretmen mi? Öğretmen. Karşısındakiler öğrenci mi? Öğrenci... Öyle ise bundan tabii bir şey olamaz.



Doktor — Gelmişken bir fatiha okuyayım bari!..

Ama, gençlerimizin iddialarına göre, profesörün imtihan etmek hakkı yokmuş.

Öğrenciler, imtihan kâğıtlarına günün modası birer «Go Home» yazıp vermişler!

Beğenmedik. Gençlerimiz haklı olsalar da beğenmedik. Öğretmen, Amerikalı değil, çingene de olsa beğenmedik!

İslâm dininin ne güzel, ne büyük, ne faziletli bir emri vardır:

«İlim, Çinde bile olsa, isteyiniz!»

Bu finansman ilmi ki Çin'de değil, karşısındaki Amerikalı hocanın kafasında. O da: «Buyrun Amerika'ya da öğrenin» demiyor, öğretmek için ayağına gelmiş...

İmtihan mı yapmak istedi? Elcevap: Go Home!

Go Home, biliyorsunuz evine dön demek... E, onun için evine dönmek pek güç değildir. Fakat gençlerimiz için sınıfta dönmek kolay olmasa gerek!

Gençler!.. Genç olmak güzeldir, çok güzeldir. Ama, delikanlı olmak güzel değil!

PERŞEMBE

Avcılar!

Bu yaz, yurdumuza yüzer kişilik topluluklar halinde İtalyan avcıları gelecekmış...

Aman buyursunlar!.. Hattâ başka milletlerden de davet edelim: Sıcaklar birdenbire bastırınca sinekler öyle çoğaldı ki, yerli esnafın avlaması ile bitecek gibi değil!

CUMA

Doğum meselesi

Demirel, ilk seçim konuşmasını yapmak için Eskişehir'e gelirken, yol üstünde kisa bir demeç vermiş:

— Biz, henüz altıbuçuk aydır iktidardayız. Doğum bile dokuz ay on günde olur!

Doğru... Ama beklemek kolay mı?.. Siz, altıbuçuk ayda doğum olmaz diyorsunuz ama, Halk Partisi dokuz doğuruyor!

CUMARTESİ

Cami avlusunda

Onsekizer yaşında iki oğlan, ondördür yaşındaki sevgililerini evlerinden kaçırıp akşama kadar sokaklarda sürttüktükten sonra, gece bastırınca, Tophane'deki Kılıç Ali paşa caminin avlusunda çimenlere serilmişler...

Ne olmuş, ne bitmiş, gazete yazmıyor. Ama müezzin efendi, sabah ezanını okurken, çimenler üstünde sarmaş do-laş iki çift görüncü... Avazı çıktığı kadar minareden bağırması:

— Allahü ekber!..

Bonbardıman için Tophane'yi, kılıç çekmek için Kılıçali'yi iyi seçmişler ama, bu Kılıçali, Kılıçali paşa caminin avlusu değil de, Kılıç Ali beyin bahçesi bile olsa yine olmaz!

Haberi okuyanlardan, şüphesiz: «Bu ne terbiyesizlik?.. Bu ne yüzüzlük?.. Bu ne

edepsizlik» diye öfkeli öfkeli baş sallayanlar çok olacaktır.

Ama biz, camide baskına uğrayan hovarda imam gibi cevap verelim:

— Ne yapsınlar?.. Yersizlik!

PAZAR

Kazık!

Bu hafta da sizlere bir pazar fıkrası:

Herif ölüm cezası giymiş. Ama ipe çekilmek değil, kurşuna dizilmek değil.. Daha korkunç: Kazıklanacak!

Adet öyleymiş, sormuşlar:

— Son arzun?..

— Meydana kırk kazık çakılsın, bir tanesini ben seçeyim!

Hemen, irili ufaklı, kalınlı inceli, uçları yontulmuş, yağlanmış kırk kazık toprağa çakılmış:

— Seç bakalım, demişler.

Suçlu, başlamış birer birer kazıkları incelemeye... Yarım saat, bir saat, iki saat, tetkikat bitmiyor bir türlü...

Sabır tükenen kazıkçı başı:

— Bre adam, demiş, ne yoklar durursun?.. Nasıl olsa kazıklanacaksın... Seç birini!

Herif, gözleri korku dolu, boğuk boğuk cevap vermiş:

— Biraz daha bağışla ağam, buna kazıktan kazığa ömür derler!

Sonunda mutlaka kazıklanacağını bilerek kendi eli ile kazığını seçmek... Şu seçimden henüz çıktığımız günlerden herden geldi aklımıza bu fıkra!

PORTRE :

Faruk Sukan

O, o devir için konuşmuş... O, dediğim Fouché, hani Napoleonun Millî Güvenlik Bakanı. Bugün İçişleri Bakanı diyoruz biz... İnsanlarda, titrileri de daha az şatafatlı, gün-küm... Evet gün-küm!

Fouché dermiş ki: «Bir Millî Güvenlik Bakanı asık yüzü olmalı...» E, Namık Gedik, Napoleonun Bakanını tatmin ederdi asıkkı bakımından.

Faruk Sukanımızsa, dünyanın geldi gelecek en gülec kişisi.

Ufak ta, tefek te, maviş te, pembeş te. Bıyıkları da, dommuş şela-le şeklinde. Onu bıyiksız ve güllü-cüksüz hayallendirmek güç artık...

Bu ufak tefek, maviş pembeş, gü-leç bıyıklı İçişleri Bakanını Akbaba diliyle vatandaşa tanıtmak isterük:

Politikadan önce :

Öyle pek profesördü falan yok AP de. Politikadan önce çoğu doktor, çoğu avukat, çoğu da «özel tah-sillil...» Özelliklere bayılırım ben, siz?..

Faruk Sukan da doktordu işte. Konyada, Ereğli kazasında. Sonra, o aynı Ereğlinin Belediye Başkanı oldu. Karaman kazasında doğmuştu.

İki senelik bir Fransa gezisi var-dır. Doktorken kendini pek tanıta-madıysa, Belediye Başkanı olarak kendini tanıttı... Konyaya değil An-karaya, gide gele Belediyenin iş-leri için tabii. Bazıları, zamanın büyüklüklerine görünmek için diyor da, insan bunca haksızlığa için için direniyor. Evliydi. Üç kızı vardı. Geçen gün bir tanesini köpek ısır-dı. E, ısıran ısırana! Sıtkı Ulay paşanın kulağı aklıma geldi de...

Politika kariyerinin başlangıcı bu doktordan.

AP de yeri :

Değişiklikler geçirmiştir epiyce. Önce Bilgiğin yamacındaydı. Bu-gün Demirelin yamacında. Yarın?.. Victor Hugo'nun dediği gibi «Sen ey meçhul yarın!» Yarın bizim ha-limiz n'olacak bilir miyiz ki, Sük-anını bilerek? Bir zamanlar, hat-

anKara MEKTUBU Nimet Arzik

tâ evini Bilgiç'in evine taşımıştı. Şimcik taşınmıştı ordan. Sadık Demirelci, önce Sağlık Bakanı oldu. Ondan sonra İçişleri Bakanı. Sağ-lık Bakanlığındaiken, bütün Ba-kanlığı alabora etti. Yerinde tek kişi bırakmadı. Bu büyük göç'ten nedense söz etmedi basın!

Sağlık Bakanırken, Amerikaya bir yolculuk yaptı davet üzere, ve Amerikaya vurgun döndü:

— «Düşün be kardeşim... Beni bir odaya götürdüler. Bir fiş çıkardılar. Üstünde adım, soyadım, tah-silim, babamın adı, anamın adı, hepsi vardı: Muthiş çalışıyorlar kar-deşim...»

Demek anasının adı da varmış, babasının da.. E, ben de şaşıtm, gerçekten şu Amerikalılar muthiş çalışıyorlar!

Bugünkü Sukan:

«Türkiye'nin her şeyi benden so-rulur» durumundadır, kendine gö-re. Hem İçişleri Bakanındır, hem Parti genel başkan yardımcısıdır. «Ben, devlet adamı olarak» diye ta-rihi cümleler dizer.

Başbakan Demirel'e çok yakındır. Özel «guard» larından daha yakın. Aralarında bir kara kedilik bile yer yoktur... Kara kediler hazırdır amma, yer yoktur geçmelerine... (Hele biraz sabırlı olun kara ke-diler!)

Yardımsverdir. Öğretmen hanım-lara gadredilmesine katienen taham-müllü yoktur. Varlıklı değildir. On-un için çok cömert olmasına rağ-men, en büyük hediyesi kol kadar sütlü gukulatalardır.

Soğuktur. Daima güler ama, bu gülme ifadesini yumuşatmaz. Ma-viş maviş gözleri kadere karşı sert-leşmiş birer nazar boncuğudur. En ağır ithamlar karşısında kıkır kıkır, Hükümet sıralarında bile güler. Bu, belki ağlamasıdır onun. Biliyorus-nuz, gülme ve ağlamanın kaynağı

aynı hassasiyet merkezidir. Sonra o yeryüzünde kendisi için söyle-nenlere değer vermez ki... Kamu oyu önünde, kendisi için «Mahke-me Kübra'nın önemli olduğundan» bahsetmedi mi?

Eksiği: Her insancılık belirtisini, bir ideoloji sanması. Azıcık forma-siyonunda da ihmallikler olması. İnsanlara karşı muhabbetsizliği... E gece baskınlarıyla, bir metrelilik şokolalarla, dehşetengiz emirlerle, dünyada kimse «devlet adamı ola-rak» başarı elde etmemiştir ki...

O da yavaş yavaş tiyatroya merak sarmaya başlamıştır. Seyirciden fazla aktör olarak. Aktör olarak ta-bii... Sizler sevgili okurlarım hiç «Gece baskını» adlı bir piyeste rol aldınız mı ki?...

Yirmiyedi mayıs ve ol

Çok eskiden bir gün batı radyo-larından bir ağlamaklı ses duyul-muştu. Ağlamağa da sebep vardı hani. Sekizinci Edward'ın sesi. Bir hatun kişiye tutulmuştu. Hatun kişi de «boşanık» olduğu için, İn-giltere onu Kraliçesi kabullenme-miştir.

Ve o tahtından vazgeçti, yazık. Asıl batıda seven sever... Doğuda, hiçbir kadın uğruna tahtından ta-cından vazgeçeni duydunuz mu?

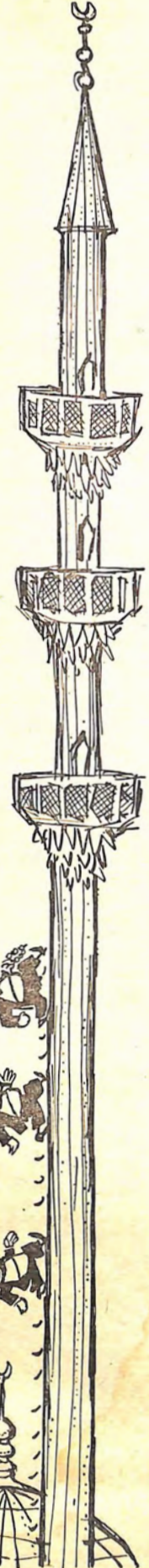
Onun tahttan inışı sayesinde tah-ta çıkanlar garip bir tutum takın-dılar. Sekizinci Edwarda karşı. Halbuki saltanatlarını ona borçluy-dular. İngiltere'ye sokmamaya kalk-tılar. Karısına altes demediler. Hiç sebebine varamadım bu tutumun.

Şimdi Başbakan Demirel'e «27 Mayıs» tutmuyor gönülce dendiğin-de, İngiltere kraliyet ailesinin, gar-ip tutumu aklıma gelmeseydi, hiç inanasım gelmez, hiç...

Ben, sen, o, 27 Mayıs kalpleri-mizde taşıyabiliriz.. Çünkü, De-mireli getirdi başımıza! Ama De-mirel, Mayıs da, 27 sini de, öpüp te başına komalı, bir oğul sadakati ve saygısıyla... O ay ve 27 si olma-saydı, Demirel kimin aklına gelirdi ki, âbisinin saltanatında?.. Onun için Süleyman bey 27 Mayıs öpüp te başına koymalı... E koyuyor.. Koymuyor mu yani?

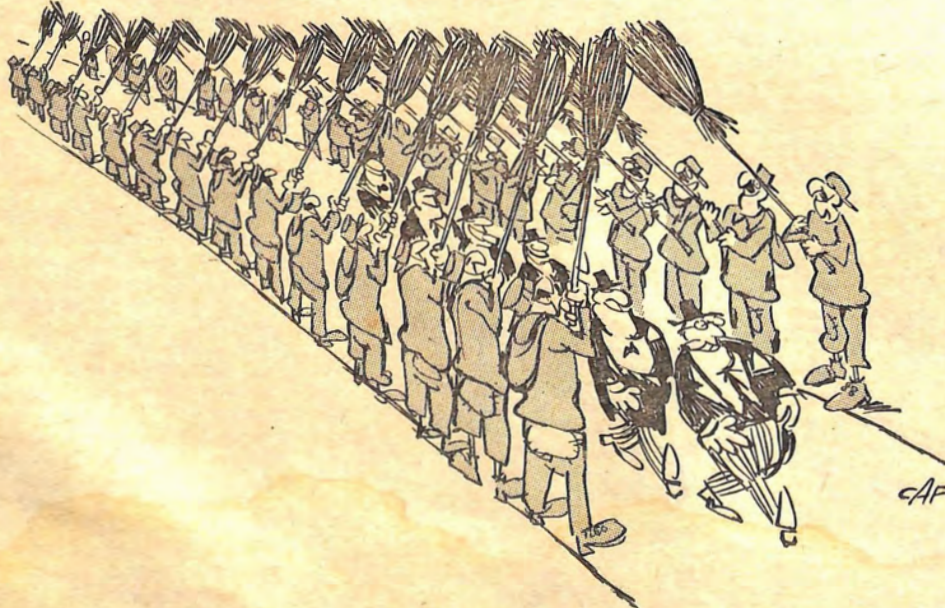
Nimet ARZIK

Müezzinler yürüyüş yapti.
— Gazeteler —



Yazısız

Şehir Meclisinin çöp tetkik heyeti, Avrupadan yurda döndü.. — Gazeteler —



Karşılama töreni!

TIYATURACI KIZ

MUZAFFER İZGÜ



NERİMAN da, benim gibi fakir bir ailenin çocuğuydu.

Üniversitede, ikiden üçe geçtiğimiz o yaz, İstanbul kazan biz kepçe iş aramış, bulamamıştık... Oysa ki biz, yazın kazandığıyla kışın idare etmek zorunda olan iki insandık. Ne anamızdan, ne dayımızdan beş kuruş ümidimiz yoktu.

Galiba, bizi de bu özelliğimiz yaklaştırmıştı birbirimize... Neriman'la aramızda aşk yoktu. Fakat, öyle derin bir sevgi vardı ki, aşktan da üstün. Her neyse... İşte o yaz, iş arayıp da bulamadığımız o yaz... Bir gece Neriman kaldığım odacıya geldi. Oturduk, düşünmeğe başladık. Kız, neredeyse ağlayacaktı.

— Ne yapacağız Necmi? diye sordu.

— Ne mi yapacağız? Bilmem ki Neriman... İşi üçkâğıtçılığa döksen para çok ama... Meselâ, tebeşir tozunu temizleme tozu diye, renkli suları verem ilâcı diye bu millete okutsan, senin benim gibi daha on kişiyi üniversitede okutacak para kazanırsın, ama bu bizim harcımız değil... Burada hukuk öğren, kalk öte tarafa milleti dolandır...

— Yok mu sanki öyleleri?..

— Var ama, biz yapamayız. O işlerde bile insana dayı lâzım!

— Eee, ne yapacağız öyleyse? Vallahi benim yüz lira param kaldı, o da bitti miydi hâpı yuttum...

— Oooo kızım, sen benim yanımda Vehbi Koç sayılırsın!

Cebimdeki bütün paramı çıkar-dım:

— Bak, sadece sekiz liram var...

Neriman'ı bilmem ama, o anda üniversitede bir zengin kızı tavlama-đıma bin kere pişman olmuş-tum. Ulan Necmi, ulan Necmi, lise-yi bitiren zengin kızlarının çoğu ko-ca bulmak için üniversiteye kaydo-luyorlar, tavla onlardan birini, hem ye, hem iç, hem de canın isterse oku!

— Daldın, dedi Neriman.

— Daldım kızım, daldım, çare arıyorum...

Çaylarımızı içtik. Kızcağız kalktı,

tam gidecekti ki aklıma bir fikir geldi.

— Yahu Neriman, dedim, aklıma bir şey geldi, acaba yapabilir miyiz?

— Neden yapmayalım, tabii yaparız, dedi.

— Meselâ diyorum ki, sen ve ben, ikimiz bir tiyatro ekibi kursak...

— Vallahi hiç güleceğim yoktu Necmi... Ayol iki kişilik tiyatroya kim gelir?

— Biz şehirlerde temsil vermeyeceğiz kızımlar... Köylerde vereceğiz. Adam başı bir lira desek seve seve veriler bu parayı. Hem köylümüşe hizmet etmiş oluruz, hem de okumak için beş on para geçer elimize...

— İyi ama, iki kişiyle ne temsil edilir ki?

— Neden edilmesin kızım? Vardır öyle temsiller de. Ben gider, kütüphanelerden arar bulurum. Hem bu işte beş kuruş masrafımız da olmaz, köylü bizi yedirir, içirir, yatırır...

— Ayol, sen kendini cerre çıkmış hoca mı zannediyorsun. Yüzüne bile bakan olmaz!

— Öyle deme Neriman, bizim köylü konukseverdir. Hiç denemedim ama, çok işittim bu sözü.

O gece, yarım saat düşündükten sonra oybirliğiyle karar verdik. Nasıl olsa yüzsekiz lira paramız vardı... Devrisi gün, iki şahıslı üç piyes buldum. Üçü de birer perdelikti. Hemen o günü akşamı yola çıktık. Dekor falan düşündüğümüz yoktu. Biz rolleri bir ezberliyelim hele, gerisi kolaydı...

Trende, diğer yolcuların şaşkın bakışları arasında piyesin ilk provalarına başlamıştık bile. Yanımızda oturan askerlerden biri:

— Bakırköyden geliyorlar, diye yanındakine fısıldayınca kompartiman bize kaldı...

Yurdumuzun, ovası büyük bir şehrinin, küçük bir nahiyesine gittik.

O nahiye-yi niçin seçmiştik, hâlâ bilmiyorum. Malûm, böyle işler için karakoldan izin almak lâzım. Neriman'ın, kapısındaki — otel — yazısın-

dan başka otelle hiçbir ilişkisi bulunmayan bir ahıra bıraktıktan sonra karakolun yolunu tuttum. Karakol kumandanı, kolunda bir sürü kırmızı işaretli bulunan uzatmalı bir onbaşıydı. Her şerit takışında bıyığını birkaç santim daha uzatmış, bir de yukarıya doğru itina-yla kıvrımıştı bu darı püsküllerini...

— Ne istisen? diye sordu.

— Efendim, biz köylerde temsiller vereceğiz, dedim.

— Siz kim?

— Ben ve arkadaşım Neriman...

— Bu Neriman dediğinnen nikâhın var mı?

— Yoo, sadece üniversite arkadaşım.

— Benim öyle üniversiteye mü-niversiteye aklım ermez. Meterisin mi yoksa?

— Değil beyefendi.

— Öyleyse ne demliye arkana tal-kılıp gelmiş buralara?

— Dedim ya efendim, temsiller vereceğiz...

— Eli yüzü düzgün mü garının?

— Kadın değil efendim, kız...

— Vuh, gızmış!.. Sen dalga mı geçisen ulan benimle? Biz bu dol-maları yutmayık oğlum... Git de garı-yı al gel buraya!

— Nüfus cüzdanı burada efendim.

— Get ulan işte, garıyı al gel dedim!

Daha işin başındayken karşılaştığımız muamele beni üzmüştü ama,

tâ nerdeki yerden yüzlerce kilometreyi de bu iş için tepip gelmiştik... — Pekiyi efendim, dedim.

Gittim otele, Neriman'a:

— Seni karakol kumandanı istiyor, dedim.

— Ne yapacakmış beni?

Hiçbir şey söylemedim. Balıkçı pantolonunu giyip arkama düştü. Biz karakola varıncaya dek, tüm çarşı esnafı da işini gücünü bırakıp arkamıza takıldı. Kapıyı vurduk, içeri girdik. Biz gelincöye kadar karakol kumandanı saçını taramış, bıyıklarını da yağlamıştı.

— Dimek garı bu ha, dedi.

Neriman bir tuhaf oldu bu söz üzerine... İşaret ettim, elimle

— Boşver — dedim.

— Vir bahalım nüfus cüzdanını... Uzattım.

— Amanın, üle kız sen daha on-dokuz yaşındaymışsın, dedi.

Sonra bıyıklarını, burkarak, cüz-dandan kıza, kızdan cüzdana baktı.

— Tez atılmışsın gahbeliği, de-mesin mi?

Neriman bir adım ileri atarak:

— Terbiyeni takınsana sen, dedi. Araya girdim:

— Vallahi kumandan bey siz yanlış anladınız galiba, dedim. Biz temsil vereceğiz. Bu temsiller de tamamen sanat temsilleri olacak.

— Ataş dansı mı yapacak bu garı?

— Ne dansı?

— Ula göbek atmıyacak mı bu? Neriman hiddetlenerek:

— Ben dansöz değilim, dedi.

— Haa, öyleysen sitereptizci-sin... Yalnız, bana bah yosma, köylerde bi gımlüğünü çıkarmaya gör, vallaha zından ederim memleketi başımıza. Ben buranın esayışını bi gancık yüzünden bozamam... An-ladın mı lan gavat, sen de eyi din-le!.. Gece göbek faslı biter bitmez nahiyye döneceksiniz. Öyle, köy-lerde kalıp da gece mesayisi de ya-pacak olursanız kemiklerinizi gıra-rım vallah...

Neriman'a baktım, gözlerinden yaşlar damlıyordu. Aldık nüfus cüz-danıyla izin belgesini dışarı çıktık. Neriman, neredeyse düşüp bayıla-caktı... Ama karakolun önündeki in-san yığınının görünce ister istemez koluma yaslanmak zorunda kaldı. Delip geçen bakışlar arasından ken-dimize zorla yol açıyorduk. Öyle ol-du ki bazan,

— Çekilin be kardeşim, hiç ka-dın görmediniz mi? demek zorunda kaldım.

Otele girdiğimizde ısıklı karışık kaba erkek sesleri hâlâ kulakları-mızdaydı:

— Uff anam, kalçaya bak be, Hayran Dayının değirmen taşı gibi!

— Sen yoğurt ol ben sarımsak, cacıkta buluşalım abıla!

— Vazgeçelim, gitmeyelim Neri-man, dedim.

Ağlıyordu...

— Gideceğiz, hiç olmazsa bir ge-ce olsun deneyeceğiz şansımızı, dedi.

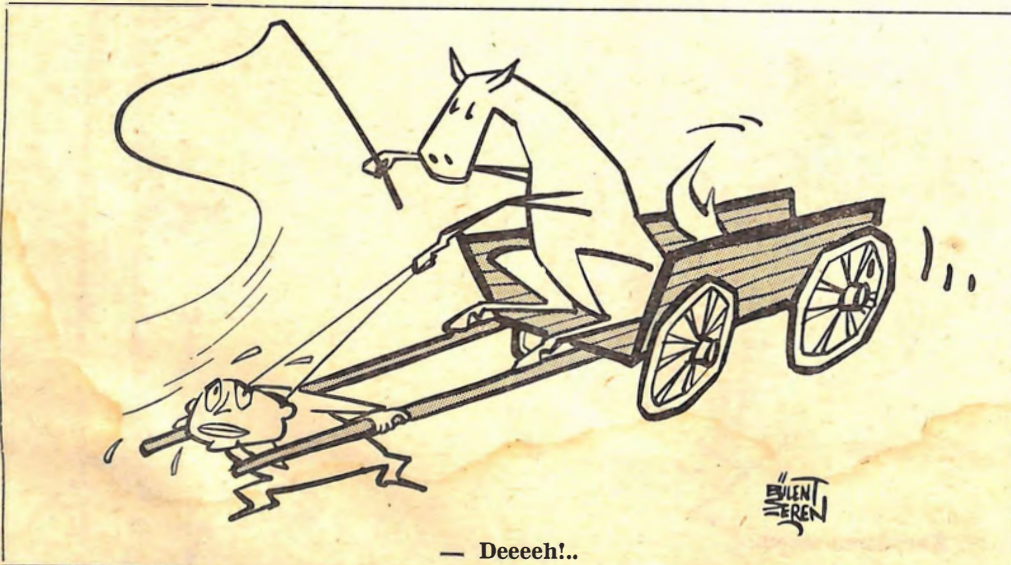
Biraz bir şeyler alıp yemek için dışarıya çıktığımızda, yine sekiz on kişi arkamıza takılıp:

— Benden otuz gayme, ben-den elli gayme, diye bağırıyorlar.

Hiç seslenmedim. Bakkala, en yakın köyü sordum.

— Avşar, dedi. Sonra ekledi: «Cipler beş liraya götürür.»

Otel odasında peynir ekmeğimizi yedikten sonra Avşar'a gitmek



— Deeeeh!..

Özere bir cipe bindik. Yolda şoför:

— Siz necisiniz? diye sordu.

— Temsil vereceğiz, tiyatrocuyuz, dedim.

— Hiç akıl yok yahu sizde, dedi. Böyle tiyatroculuk edeceğinize, hani anlıyorsun ya, bu kariyı şey et-sen, namussuzum iki ayda dünya-nın parasını yaparsınız...

— Sen susacak mısın ulan? di-ye bağırınca, herif gevşedi:

— Gızma arkadaş, sizin iyiliğiniz için diyom...

— Kes, diye gürlendim.

Köyde bizi önce karı koca gelmiş ebe zannettiler... Sonra tiyatrocuy olduğumuzu öğrenince:

— Uff be, yaşadık, diye bağır-dılar.

Zavallı Nerimancık:

— Gördün mü, bir de cahil deriz, jandarmadan daha çok anlayış gös-terdiler bize, dedi.

Beş dakika sonra, gömleği pan-talonundan dışarı fırlamış, iri gö-bekli, sık nefes alan bir adam ya-nımıza yaklaşarak:

— Ben mıkdarım, dedi.

Kendisi okuma yazma bilmediği için izin kâğıdımızı gençten birine okuttu. Önümüze köy bekçisini ka-tarak misafir odasına yolladı.

O anda, şu bir gün içersinde ba-şımıza gelen üzüntüleri unutmuş-tum. Neriman'ı oraya bıraktıktan sonra kahveye gittim. Bir köşesine dört masa koyarak sahneyi hazırladım. Gün batır batmaz, kahve dolmağa başladı. Kapıda, bir lirası-nı aldığımı içeri bırakıyordum. Öyle bir an geldi ki, koca kahvede adım atacak yer kalmadı. İşte o zaman muhtar:

— Hadi bakalım, ben kapıyı ida-

re ederim, sen tlyaturacı gızı al da gel!.. dedi.

Sevinçle koştum Neriman'ın ya-nına. Bir yığın bozuk parayı kuca-ğına döktükten sonra:

— Kahve hıncanın doldu, haydi Neriman, dedim.

Neriman, puvanlı bir basma gi-y-miştı sırtına. Akşamın rüzgârında etekleri uçuşa uçuşa girdik kahve-ye. Bir ıslık, bir alkış, camlar zın-gırdadı... Masanın üzerine çıkarak halkı selâmladık. Sonra, kısa bir konuşma yaptım. Tiyatronun tarih-çesinden bahsettim. Kuzu kuzu dinlediler. Son söz olarak:

— Şimdi sizlere Bunalımlar Çağı adlı bir piyes oynacağız, dedim.

Başladık Neriman'la piyesi tem-sil etmeğe. Piyese göre biz, buna-lımlar içerisinde bulunan iki genç-tik. Karşılıklı birer sandalyeye otu-rarak temsile başladık. Rolümüze göre, Neriman önce katıla katıla ağ-layacak, sonra ben onun yanına gi-decek, kollarından tutup kaldıra-cak ve konuşmağa başlayacaktık.

Kız ağlamağa başlar başlamaz, muhtar yanıma yaklaşarak:

— Dövdün mü lan yoğusam garı-yı? dedi.

— Ne dövmesi muhtar efendi, rol, dedim.

— Ne rolü?

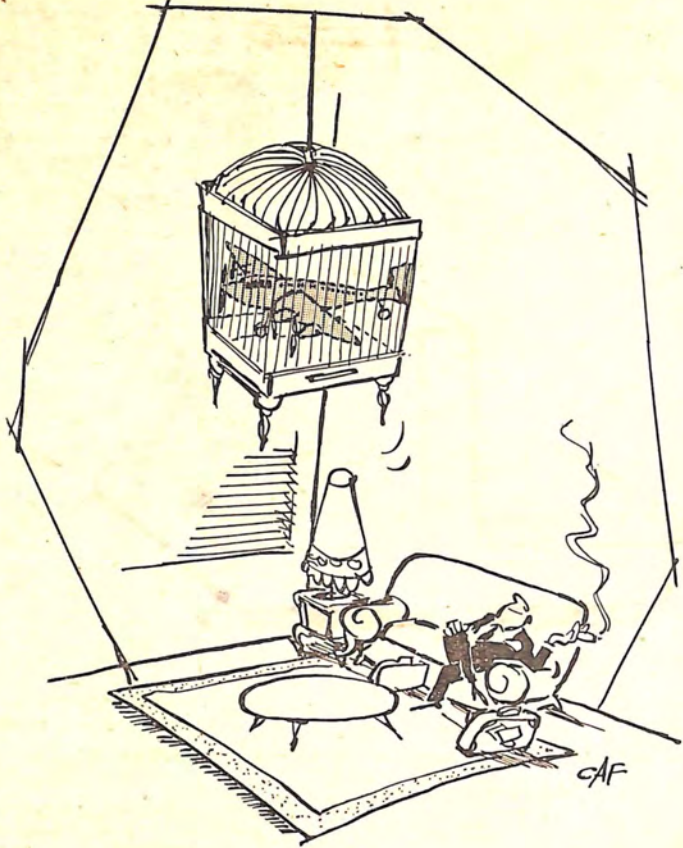
— Yani piyesteki rolü öyle...

— Ben rol mol anlamam.. Gıtır atma.. Millet buraya bi lira vırdı de girdi! Ne hakkın var milletin dalgasını bozmaya?..

— Ben ne yaptım yahu?

— Daha ne yapacan ulan? Heç hüngür hüngür ağlayan bi gadın, çıkıp da masaya keyiflen göbek ata-bilir mi?

VEHBİ KOÇ bir uçağı 20 dakika bekletti. — Gazeteler —



Yazısız

— Ne göbeği?
— Ne göbeği ulan, bal gibi gö bek iştel!..

— Biz göbek atmıyacağız kl...
— Pekiyi ne bok yemlye bizlm birer lıralarımızı aldınız?

— Piyese İçin...
— Piyasmış... Biz heç ağlayan garı görmedik mi? Hadi ulan, ın-gırı cıngırı bırak da çıkar gırnata-yı, atsin göbeği garı!..

— Ne göbeği yahu?
— Ulan hıyar, lahana göbeği de-ğil ya, garı göbeği!.. Hem böyle, fıstanlı mıstanlı göbek istemeyiz biz. Buraya bak düdük, birer lira vırdık, biz anladın mı? Birer lira...

O sırada sandalyeden kalkan ya-nımıza geldi. Sakallı bir ihtiyar:

— Ben âzadanım, n'oluyor? diye sordu. Muhtar ona:

— N'olacak İsmeyil emmi, garı göbek atmıyacakmış, dedi.

— Ne?.. Göbek atmıyacak mıy-mış?

— Atmıyacakmış ya, böyle san-dalyede oturup ağlayacakmış!

— Dlme lan mıkdar, essahtan mı diyon?

— Essahtan diyom ya, inanmaz-san sor bu sııra...

— Öyle mi lan, şincik bu garı göbek atmıyacak mı yan?

Adamın sakallarına güvenip:

— Amca, sen anlarsın, yanl se-nin anlayacağın biz sanat tiyatrosu-yuz, dedim.

— Ne tlyaturası?

— Sanat...

— Bırak sen zenaati... Bu garı

göbek atacak mı atmıyacak mı, onu söyle...

— Atmayacak.

— Ulan biz attırmasını biliriz!..

Arkadakiler de öne gelmişler, her kafadan bir ses çıkıyordu. Muhtar köşeye çekilmiş, âzalarla bir şeyler konuşuyorlardı. Nerl-man'a baktım, zavallı başını masa-ya koymuş katıla katıla ağlıyordu. Muhtar yanıma geldi:

— Bana bak ulan zıbibik, dedi. Biz ihtiyar heyeti olarak garar vırdık, bu garı göbek atacak!

— Yapmayın muhtar efendi!..

— Ne demek ulan yapmayın mık-dar efendi? Sana, millî iradeynen mıkdar olmuş bir adam emir ver-lyo... Bu, garı, göbek, a-ta-caaak!.. İşte o gadar...

O anda Neriman'a bir şeyler ol-du. Oturduğu yerden yay gibi fırlayarak ayağa kalktı. Puvanlı bas-masını bir çekişte çıkardı üzerin-den..

— Ne yapıyorsun Neriman, diye koluna yapıştım. Hızla silkindi elimden. Kombinezonunu da sıyırdı, attı...

Ve tam on dakika yaşlı gözlerle kalçasını kıvırdı, omuz başlarını oy-nattı.

Bu sahneyi görmemek için yere kapanmıştım... Halkın ıslığıyla ken-dime gelince, baktım ki Neriman elbisesini giyiyor.

Misafir odasına dönünce bozuk paraları saydım hiç konuşmadan. Yüz sekiz liraydı hepsi.

İlik yaz gecesinde, gözlerimizde damla damla yıldızlar, nahiye-nin yolunu tuttuk!



Kuşlar — Seçimler bitti galiba!

Muzaffer İZGÜ



— İmtihana mı hazırlanıyor mahdum?
— Evet... Anatomi imtihanına!..

Koca

Her seferki gibi yine köyün çeşmesi önünde buluşmuşlardı. Hasan, Emine'nin elini tuttu:

— Sevgilim, dedi, sana bir müjdem var. Evlenmemiz için hazırlık yapmaya karar verdim. Güzel bir kümes yaptırıp tavuk yetiştireceğim..

Aradan bir yıl geçmişti, yine aynı yerde buluşmuşlardı. Emine:

— Hasan, dedi, ben Ömer ağa ile evlendim.

— Sahi mi?.. Fakat Ömer ağa ihtiyarca değil mi?

Emine safiyetle cevap verdi:
— Ne yapayım, bugünkü ihtiyar yarınki tavuktan daha iyidir!

Pırlanta yüzük

Kadın, kocasının boynuna kollarını doladı:

— Doğum günümün hediyesi olarak bana bir...

Koca sözünü kesti:

— Anladım, anladım, istediğin pırlanta yüzüğü alacağım, söz veriyorum, hemen git vitrinlerden beğendiğini seç. Totodan onüçü tutar tutmaz hemen gider, alırım onu sana..

Göz koymuş!

Dul kadın, orta yaşlı, bekâr ev sahibine:

— Size bir şey söyleyim mi bizim kız size göz koymuş..

— Sahi mi?

— Öyle, bu sabah bana: «Remzi amca tam bana baba olacak erkektir» dedi.

Kadınlar!

Tabiat sırlarının gizlisi, bellisi var,
Çok kimseler herşeyi bilmekle avunurlar.
Baharın akı almaz bazı tecellisi var:
Ağaçlar giyinirler, kadınlar soyunurlar.

Kadınlar salona da, kuma da yaraşırlar,
İçlerinde her zaman aşk hasreti taşırlar,
Deniz sakinleştiğinde onlar çılginlaşırlar.
En yaşlıları bile sevdâyı savunurlar.

Salâhattin KUTLU



— Fevkalâde kız..
— Bu bir şey değil.. Asıl sen onu giyinirken gör!

Unutkanlık

Kadın, kocanın parmağına bakarak sorar:

— Ne var parmağında?

— İplik sardım da..

— Niye?

— Annene göndereceğin mektubu postaya atmayı unutmamak için bana parmağına iplik sar dememiş miydin karıcığım?

— Evet, doğru.. Peki mektubu attın mı postaya?

— Hayır.. Sen onu bana vermeyi unuttun!

Zengin âile!

Uzun zaman görmediği arkadaşına elini uzattı:

— Tebrik ederim, evlenmişsin, karın da çok eski ve zengin bir aileden gelmiş diyorlar.

Arkadaşı içini çekti:

— Sana yanlış anlatmışlar, karım o asil ve zengin aileyi yanına alıp getirmiş!..

Tenzilât

Turist, otelin yeni garsonuna sorar:

— Burada bir haftadan fazla oturan müşterilere fiatlar da tenzilât yapılıyor mu?

— Valla bilmiyorum efendim, çünkü burada bir haftadan fazla oturanı görmedim!

İlk gece

Zıfâf gecesinde damat:

— Sevgilim, heyecandan titriyorsun!

Gelin başını önüne eğdi:

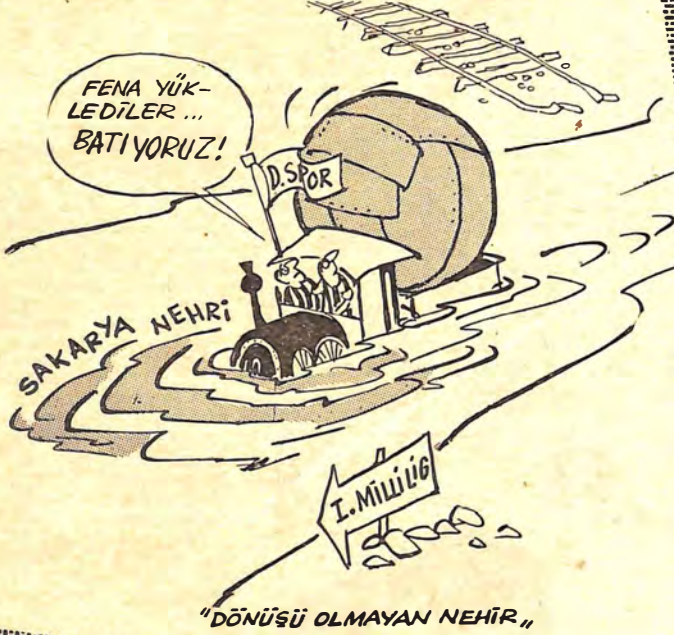
— İlk gecede hep öyle oluyorum da..

**BİR SEZON
Böyle
Bitti!**



İki KAPILI HAN !

**SAKARYA'YA 1-0 YENİLEN ADANA DEMİRSPOR,
BİRİNCİ LİG'E GİRME ŞANSINI KAYBETTİ.**



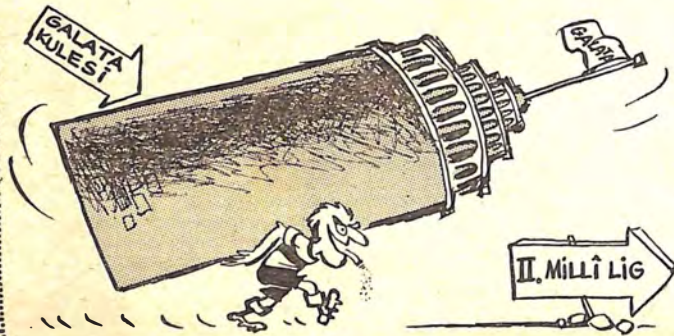
**ALTINORDU TEKRAR 1. MİLLÎ
LİGE YÜKSELİYOR.**



**FEDERASYON KUPASINI KAZANAN KARA-
GÜMRÜK YEDİ BİN LİRA ÖDÜL ALDI...**



GÜMRÜK VERGİSİ !



GALATA İKİNCİ MİLLÎ LİG YOLUNDA !



"ESKİŞEHİR GAZİLERİ, ŞÖHRET ALDI. YÜRÜDÜ..."

CAFER ZORLU

MUAYENEHANENİN kapısı hızla açıldı; bir solukta içeri giren adam, dişçinin şaşkın bakışları arasında selâmsız sabahsız koltuğa geçip oturdu; karşısındakinin iki lâf etmesine fırsat bırakmadı:

— Hepsini sökeceksin, dedi.

Dişçi bu akıllı bir karış havada genç adamı baştan aşağı süzdükten sonra:

— Ama, dedi, dişleriniz çok sağlam.

Koltuktaki hiç istifini bozmadan: — Kesem de öyledir, derken bir yandan da ceketinin cebindeki paraları çıkartıyordu.

Dişçi bir an tereddüt etti.

— Sağlam dişleri çekmek mesleğe girerken ettiğimiz yemine uymaz. Sonra vicdanım beni mahkûm eder. Belki çok mühim sebepler olursa... Söyledikleri genç adamın bir kulağından girip öbüründen çıkıyordu. O da bunu belli etmek ister gibi yirmi yaş dişlerine kadar gösteren geniş bir tebessümle cüzdanını çıkardı, birbirine sürünerek gıcırdayan el değmemiş banknotları avucuna aldı. Dişçinin gözleri parlamıştı ama, mesleğe girerken ettiği yeminlerin yüzü suyu lûmetine görmemezlikten geliyor, lûkayıp bir ifade takınmağa çalışarak konuşmağa devam ediyordu:

— Bu mermer saray sütunları gibi parlak, âbideler gibi muhteşem dişleri çektiğim aciz kanaatime göre, delilikten başka bir şey değildir. Ama ben her zaman demişimdir ki, bir insanın dişleri bozuka kafası da bozuktur; bunun tersini ilk defa sizde müşahade ediyorum: kafası bozuk, demek ki dişleri de bozuk. İlim bir adım daha attı ve bu, sizin sayenizde oldu. İnsanlık size...

Genç adam sabırsız bir el hareketi ile nutuk çekmeğe girişen dişçiyi susturdu:

— Tamam, anladık, fazla nefes tüketmeyin; siz sadece dişçi değil, aynı zamanda filozofmuşunuz da... Çene çalmağa vaktim yok, hepsini sök at...

Dişçi omuzlarını silkti, diş kendinin değildi; başkasının dişini çekmekten kolay ne vardı... Fakat bu arada, işi bitince adamın aklı başına gelir diye, yüzünde masum bir ifade ile el çabukluğu mağrifet müşterisinin avucunda gizlenen gıcır gıcır banknotları cebine indirdi.

... Genç adam elinde ayna, dişsiz ağzını memnun, mesut seyrediyordu. Sevincini gizlemek istediği bir sesle:

— Peki doktor, takmalar ne zamana hazır olur? diye sordu.

— Çok acele olmasını istiyorsunuz; üç gün içinde uğrayın.

Adam gittikten sonra dişçi rüyada olup olmadığını anlamak için yanağını çımdıklı, yüzü acı ile gerildi; elini pantolonunun cebine soktu, kâğıt paraların hisirtisi gönlüne serinlik verdi.

— Bu ne iştir ya Rabbim, böyle zincirlik deliler elini kolunu sallayarak geziyor... Bedava yaşıyoruz, bedava...

Genç adam ise dişçinin korktuğu gibi bir deli değildi, kelimenin tam mânâsı ile akıllıydı ama, sivri aklı. Ne istediğini biliyordu, ne yaptığını da farkındaydı. Son birkaç sene içinde eğlence âlemlerinde metelinin son kuruşuna kadar yemiş, şimdi yenisini elde edebilmek için duyanı şaşırtacak, göreni inandırmayacak, dahice bir plân hazırlamıştı...

... Üç gün sonra, genç adam takma dişleri ağzına yerleştirdi ve otomobile atladığı gibi tozu dumana karıştırarak şehrin uzak kasabalarından birine doğru yöneldi. İki gün geceyi gündüze katarak durmadan dinlenmeden aç gitti, uz gitti, dere tepe düz gitti. İkinci günün akşamı, güneş ufukta kay-

TAKMA DİŞLER

John Colliere'den: GÜLÇİÇEK



bolurken memleketin cimri ihtiyarlarının topluca oturdukları kasabaya vardı. Genç adamın şanslı olduğu muhakkaktı: Bu kasabanın en ihtiyar, en cimri ve en zengin ihtiyarı onun büyük amcası idi. Evi, kasabanın en hücre köşesindeki damı akan, sıvaları dökülen, payandaların duvarlarını güç belâ ayakta tuttuğu, her deliğinden giren rüzgârın içerde ışıltı çaldığı ahşap binai idi.

Cebi delik yeğen otomobilden indi, eve yaklaştı ve çingırağın ipini çekti.

Bir müddet her şey yine eskisi gibi sessiz kaldı, sonra bir çift topuklu ayakkabının âhenkli tıkırtısı duyuldu. Kapı açılınca genç adamın az daha takma dişleri düşecekti: Sarı saçları omuzlarına dökülmüş fattan bir bebek, tombul kalçasını titretmek karşısında duruyordu. Ağzı bir karpuz dilimi kadar büyük ve kırmızı idi, kaşlarının ucu havalara uçmuş, gözleri boyadan kalkmıyordu. Üzerine sözüm ona bir hastabakıcı elbisesi geçirmişti.

Genç adam içeriye girerken bu kadının nabzına göre şerbet vermeye bağlı olduğunu anladığından şapkasını çıkardı, yerlere kadar eğilerek selâm verdi; sonra yakışıklılığına geniş tebessümünü ilâve ederek konuşmağa başladı:

— Çok uzun bir yoldan geliyorum. İhtiyar amcamın hasta olduğunu duyunca son nefesinde yanında olmak için bütün işlerimi yüz üstü bıraktım, koşup geldim... Ama her halde iyi haberler alacağım ki ilk önce sizin gibi insanı bir bakışı ile esir eden bir huriye rastladım...

Sarışın taze hiç istifini bozmadı; bakışlarındaki şüphe ve karamsarlık olduğu gibi duruyordu. Genç adam buna rağmen cesaretini kaybetmedi:

— Bilmem ki nasıl söylemeli, içime doğdu. Bir ses geç kalma, sana ihtiyacı var dedi. Müsaade edin, onun başı ucu da diz çökeyim.

Sözde hastabakıcının yerinden kılmadamağa niyeti yoktu; o arada, evin derinliklerinden gelen, boğuk öksürteğ benzir bir ses genç adamın imdadına yetişti. İhtiyar yatalak amca odasından bütün gücü ile «bırak gelsin» diye bağıyordu. Kurnaz adam yeğeninin para sızdırmağa geldiğini biliyordu; onunla eğlenip eli boş döndürmekten haz duyardı.

Karpuz dilimi ağzılı kenara çekildi, hayırsız yeğen «amcacığım» diye haykırarak yatak odasına koştu.

Uzun bir ayrılıktan sonra kavuşan iki insanın sarmaş dolaş olmaları göz yaşartıcıdır, hele böyle birbirlerine hususi hisler besleyen ak-

rabaların karşılaşmaları daha da fiyakalı olur...

— Canım, çiğirim amcacığım, Allah'a binlerce şükür, sizi yine görebildim. Ama niçin elleriniz böyle titriyor? Gözleriniz de kökmüş. Hem neden böyle zayıf ve solgunsunuz?

— A evlâdım, sen aynaya dargın mısın? O ne surat öyle? Cizgiden, buruşuk kırıştıktan ağzın burnun görünmüyor. Yüzün kaşık kadar kalmış. Dişlerin olmasa, ikimizi yan yana görenler, seni benim dedem sanır...

— Eh, ne yapacaksın, hayat gâilesi. Ekmeğini taştan çıkarmak kolay mı? Sabahdan akşama kadar didin dur, hem de boğaz tokluğuna; insan da hal mi kalır?...

— Çalışıyorsun, desene. Herhalde içkiyi de bırakmışsındır.

— Değil içmek, içki görmeğe tahammülüm yok.

— Çok yazık, ben de sana bir kahdeh ikram edecektim.

Yastığının altından koca bir şişe çıkardı, bir dikişte yarsını miğdeye indirdi, ağzını koluna sildi, dudaklarını şapırdatarak şişeyi aldığı yere koydu. Sonra yutkunan yeğenine dönüp:

— Allah'a şükür, görüyorsun turp gibiyim. Benim doktor da bomba gibi adam. O ne derse yapıyorum, şimdiye kadar hep fayda gördüm.

— Ama deminden beri bakıyorum, elleriniz durmadan titriyor.

— Ya seninkiler?... İşin oldukça ağır olmalı. Söyle bakayım, iskambil ile, kumarla aran nasıl?

— Allah korusun, bu hastalıktan kurtulalı epeyi oluyor.

— Ben de ne talihli adamım; bir iki el atarız diye düşünmüştüm. Benim ihtiyar doktor ile gece geç vakitlere kadar oynarız; her seferinde de ben kazanıyorum tabii...

— Onun için gözlerinizin altı böyle morarmış.

— Seninkilerin de uçurumun dibindeki fersiz ışıklardan farkı yok. Kızlarla aran nasıl, söyle bakayım; çekinme canım...

— Kızlar mı? Neler söylüyorsunuz amcacığım? Aylar var, bir tek kadın yüzü görmedim.

— Sen gitliğin kötü yola sapmışsın. Benim doktorum çok modern düşünlü, bu yavruyu bana o getirdi...

Sonra mahsusuktan yastıklarının kabartmış gibi yapan sarışını okşadı, o da kışner gibi bir ses çıkarak kendine göre cilve yaptı.

— Eh hastabakıcınız böyle olursa, sizin yorgun ve solgun halinizin sebebini anlamak işten bile değil.

— Sen benim bu yaptıklarımın hiçbirini yapmıyorsun ama, yine de benden daha bitiksin; üstelik yaşı da benimkinin yarısı...

Yeğen bey oldukça bozulmuştu; hangi kapıyı çalsa boş dönüyordu.

— Galiba, diye geveledi, sizin doktorun hakkı var. Ben de sizin yaptıklarınızın aynısını yapacağım.

— İsabet edersin, yavrucuğum.

— Yalnız, bilmem ki nasıl söyleyeyim, böyle yaşamamın içinde çalışmağa yer yok. Acaba siz bana birkaç kuruşla yardım edemez misiniz?

— Bak, bana her şey söyle, ama bunu söyleme. Bir daha duymayayım.

— Ne yapalım şimdiye kadar neyle idare ediyorsak yine onunla yurvarlanırdır gideriz. Kendi kendime diyorum ki «amcam elbet vasiyetnamesinde bir yeğeni olduğunu hatırlamıştır!» Beni de düşündünüz, değil mi amcacığım?

— Git canım, kafanı böyle ipsiz sapsız şeylerle yorma.

— Ne olur, öğrenmek istiyorum. Geceleri uykularım kaçıyor.

— Madem o kadar istiyorsun söyleyeyim: Bütün malımı mülkümü doktora bıraktım. Benim derdim ondan başka kimse anlamadı.

— Ben böyle olacağımı biliyordum, derken genç adamın dişleri gi-

SAÇLARINIZ DÖKÜLÜYOR MU?

AK-YOK
saç friksiyonu

HER SAÇA HER YAŞA

BİR TECRÜBE KARDIR

ŞATIROĞLU • • • • •
KOZMETİK SANAYİ • • • • •
TEL : 27 14 54 İSTANBUL

ANADOLU SATIŞ DEPOSU MÜMENSİLERİ:

- ANKARA ve Havalisi
AVNİ İNCEKARA ve MEHMET GENÇE
Posta Cadd. Modern Çarşı No. 311/Tel. 1175/13
- TRABZON, ERZURUM, KARS, GİRESUN
HOPA ve Havalisi
Doğu Ecz. Deposu Limited Şirketi
Gazi Paşa Cadd. Tel : 10 14
- KONYA, KAYSERİ, ve Havalisi
Sultanlar Ecz. Levaazımatı Deposu
KASIM GÖRÇİNAR
Terzioğlu Paşası Kat 1 Tel : 1855
- ADANA, İÇEL, HATAY, ve Havalisi
Emek İriyat Deposu
ZAKİR KAVUSLU
Hamlay Cadd. 99 Sok. 10/B Tel : 6171

• SAÇLARIN DÖKÜLMESİNİ ÖNLER
• SAÇ KEPEKLERİNİ ve KAŞINTIYI TAMAMEN YOK EDER.
• AKLAŞMIŞ SAÇLARI ESKİ (TABİİ) RENGİNE ÇEVİRİR.

(İstanbul Reklâm: 546—119)

cırdıyordu. Ama o kadar da boş ol-
duğumu zannetmeyin; her şeyi bu-
na göre hazırladım. Çok hoş plân-
larım var. Müsaade ederseniz, amca-
cığım...

Ok gibi yerinden fırladı, ihtiya-
rın başı altındaki yastıklardan bi-
rini kaptığı gibi suratına kapattı.
Amca havaya birkaç tekme savurdu,
sonunda içindeki bir damlacık ha-
yat iksiri de kaybolup gitti...

Hayırsız yeğen hemen elbiselerini
çıkarıp yatağın altına sakladı; amca-
sının gecelik entarisini giydi, kuku-
letasını başına geçirdi; sonra amca-
sının iki büküm vücudunu perde-
nin altına gizleyip kendisi onun yeri-
ne yattı. Bu arada takma dişlerini
çıkarmayı da ihmal etmedi. Ellerini
göğsünde kavuşturup uzandığı
zaman deminki yataktan hiç farkı
yoktu; genç adam hık demiş amca-
sının burnundan düşmüştü. Bu ka-
dar benzerlik, pes doğrusu...

Yattığı yere iyice yerleşip poz-
nu aldıktan sonra, hastabakıcıyı
çağırdı:

— Pilicim, bebeğim.

Sarışın âfet bülbul gibi şakıdı:

— Buradayım ruhum... Yeğeniniz
gitti mi?

— Biraz canı sıkıldı, hava alma-
ğa çıktı, «merak etmeyin geç olma-
dan dönerim» dedi. Şimdi düşün-
düm de ona ne kadar haksızlık
yaptığımı düşündüm. Eh nihayet,
sevgili ağabeyimden bir hâtıradır.
Çabuk bana noteri çağır, vasiyetim-
de değişiklik yapmak istiyorum...

— Bu da nereden çıktı, neden
böyle birden değiştiniz?

— Değiştim mi? Sana öyle geliyor
yavrum. Sadece ölüme çok yakla-
ştığımı hissediyorum, o kadar. Ha-
yatta yaptığım haksızlıkları son
nefesimde biraz olsun affettirmek
istiyorum.

Sonra yastığını düzeltmek için
yaklaşan sarışını, amcasının usulü-
ne uygun okşadı. Hastabakıcı kır-
tarak odadan çıktı...

Noterin gelmesini beklerken ye-
ğen yattığı yerde düşünüyordu.

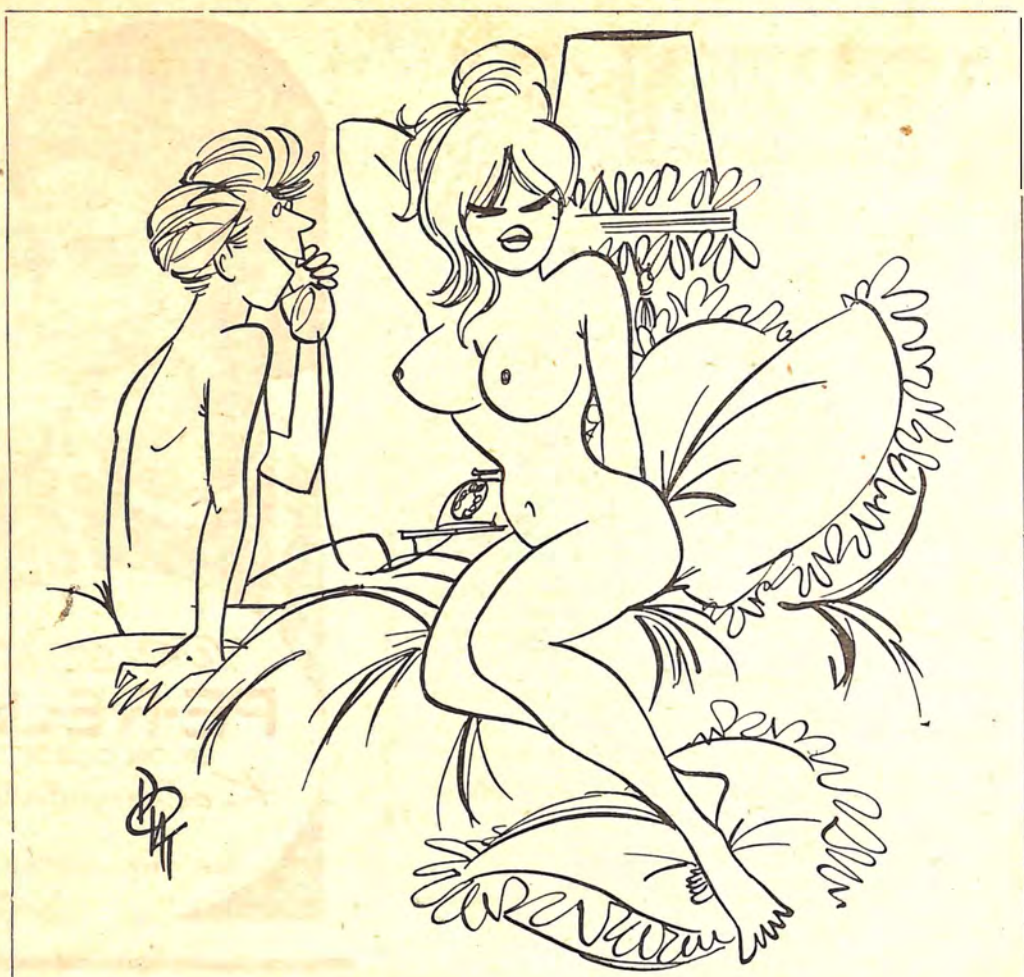
— «Yeni bir vasiyetname hazır-
latırım, titrek bir elle imzalarım.
Sonra biraz yalnız kalmak istiy-
orum derim. Herkes odadan çıkınca
amcamı giydirip yatağına yatırırım,
dişlerimi takıp pencereden atlarım.
Beş dakika sonra da gezmekten dö-
nüyormuş gibi zili çalarım. Amca-
mın öldüğünü öğrenince de, dizle-
rimi dövüp yaş dökerim.»

... Yatak odasının kapısı gıcır-
tı ile açıldı, enine boyuna bir adam
içeri girdi, elinde büyük siyah bir
çanta vardı.

— Hemen geldiğiniz için teşekkür
ederim. Vasiyetnamemi değiştire-
ceğim. Her şeyimi yeğenime bırak-
mak istiyorum.

Siyah çantalı adam bir ayağı ha-
vada öylece kaldı, sonra şefkat do-
lu bir sesle:

— Arkadaşımın beni bir gün no-
ter ile karıştıracağı hiç aklıma gel-
mezdi, dedi. Demek ki hastalık



— Sağlık Müdürlüğü mü?.. Yarım saat sonra bir cankurtaran istiyorum!..

epeyi ilerlemiş; beyne kadar çık-
mış.

Yeğen neden sonra yaptığı yanlış-
lığı anlayarak şaşkınlıktan inleme-
ğe başladı. Doktor hemen çantası-
nı açtı, kocaman bir iğne çıkardı,
yatağın itirazlarını kulak as-
madan kaba etine batırdı; bir yan-
dan da:

— Allaha her zaman tedbirli-
yimidir, diye kendi kendine söyleni-
yordu.

Genç adam bir anda bütün vücu-
dunun hissizleştiği, kollarının ağır
gelip iki yanına düştüğünü hissetti.
Gözlerini yuvalarından fırlayacak-
mış gibi açmış, sanki gördüğünden
daha fazla görmek ister gibi başı-
nı ileri doğru uzatmıştı.

— Hastabakıcı hanım, çantanın
içindeki âletleri çıkarın, hastalığım
neden ileri geldiğini araştıracağım.

Biraz sonra hayırsız yeğen yarıl-
mış karnının içindeki organları şaş-
kın bakışlar ile süziyordu. Doktor

yüksek sesle düşünmeğe devam edi-
yordu:

— Şunları kenara koyayım, dik-
katli olmalı zira, birbirlerine kar-
şınca ayırdedip yerli yerine koymak
güç olur. Bu yeğen de nerede kaldı,
ameliyattan evvel bir yakınının rıza-
sını almam lazımdı, ama böyle açıl
vakaların formaliteleri bekleyecek
hali yoktur. Bu dalak sapa sağlam,
şöyle iskemlenin üzerinde dursun,
sonra alırım. Şu ayak ucundakileri
verin de, yerine yerleştireyim. Şu
mumu biraz daha yaklaştırsanız,
ama is kokusuna mâni olun, mik-
rop kaptırabilir... Hiçbir şey bula-
madım; ama deli olduğu muhakkak,
zira o serseri yeğene para bırakma-
ğa kalkar mıydı? Siz de iyi ki no-
tere gitmeden evvel bana haber ver-
diniz, yoksa çok büyük bir yanlışlık
olacaktı. Şimdi şu işim bitsin, be-
raber gezmeğe çıkarız...

Sonra hastabakıcıyı, yeğenle amca-
nın yaptığı gibi okşadı; yeğen yat-

tığı yerden onların uygunsuz hali-
ni görerek:

— İşte böyleleri mesleği dejenere
ediyorlar, diye içinden geçirdi.

Birden hafif bir titreme ile sar-
sıldı, bir saniye sonra da ruhunun
burun deliklerinden çıktığını his-
setti.

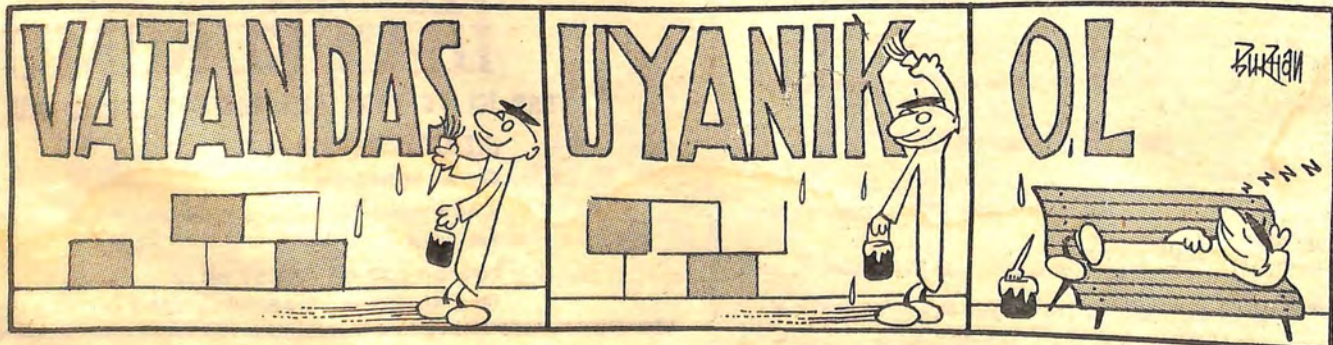
Doktor, önündekinin ölmüş olma-
sına âdeta şaşmıştı:

— İç organları da ne kadar sağ-
lamdı, onun böyle dayanıksız ola-
cağını hiç tahmin etmezdim. İyi bir
dosttu, vasiyetnamesinde beni ha-
tırladı, biraz daha yaşasaydı belki
her şey değişecekti, kader bu... Ne
garip... Şekerim, şu mideyi, şurada-
ki barsakları, bir de iskemlenin üze-
rindeki dalağı ver, şöyle gelişi gü-
zel yerleştirelim; yeğen geri dönün-
ce etrafı dağınık görmesin... Belki
hoşuna gitmez...

Ceviren :
Gülççek

KALENDER NİYAZI

Çizen : BURHAN



Meşhurlar! Güldürüyor!

Sanatçılar üzerine



Çay tiryakisi!..



Üstad?... diye sormuş.

Wallece:

— «Henüz katilin maskesini düşürmedim.. Şöyle, kırk-elli çay daha içersen bitiririm...» diye cevap verince, kitapçı:
— «Oohh!..» diye derin bir nefes almış. «Akşama uğrar, alırım öyleyse!»

EDGAR Wallace eserlerini çok kısa zamanda yazmış... Hattâ bir defasında, iki piyesi ile bir romanını üç hafta içinde yazıp bitirivermiş. Ancak Wallace, çay içmeden tek satır bile yazamazmış.

Ünlü yazar bir keresinde, hazırladığı bir romanı kararlaştırılan tarihte bitirememiş. Bunun üzerine, romanın bitmesini bekliyen kitapçı, bir öğle vakti ünlü yazarı evinde ziyaret etmiş...

— «Romanınızı ne zaman bitiriyorsunuz,

İki bestekâr...

Bir gün meşhur caz bestekârı Gershwin, İgor Strawinsky'den ders almağa gitmiş.

Strawinsky bir ara sormuş:

— Senede ne kadar kazanıyorsunuz?..

— Aşağı yukarı yüzbin dolar...

— Aman, öyleyse ben sizden ders alayım Üstad!..

Adem ile Havva gibil..

Bir gün Rembrandt'ın bir talebesi, resmini yapmak için güzel bir modelle çalışma odalarından birine girip kapıyı kapar. Bunu gören diğer talebeler, kapının deliğinden merakla arkadaşlarını gözetlemeğe başlarlar.

Hava sıcak olduğundan, talebe ile modeli odaya girer girmez soyunmağa başlarlar. Bu sırada talebelerini kontrole gelen Rembrandt, kapının önündeki topluluğu görünce,



— «Ne var?...» diye sorar, «Ne oluyor içerde?»

Sebebin öğrenince de, hiç sesini çıkarmadan içerisini gözetlemeğe başlar.

İçerdekiler, her şeyden habersiz çıplıplak soyunduktan sonra, talebe bir ara model kıza döner,

— İşte, der, şimdi biz de cennetteki Âdem ile Havva gibi çıplıplığız!..

Rembrandt bu sözleri duyunca, kapıyı açtığı gibi birden odaya girer,

— «Öyleyse siz de, Âdem ile Havva gibi cennetten kovuluyorsunuz!..» diye bağırır.

Mozart'ın tavsiyesi

Genç bir müzik heveslisi bir gün Mozart'a sorar:

— Üstad, bestelerimin başarılı olması için ne yapmamı tavsiye edersiniz?

— Müzik tahsili yapınız.

— Öyle ama, sizin oniki yaşındayken de başarılı besteleriniz varmış.

— Ben kimseye sizin gibi, ne yapayım diye sormuyordum ki!..

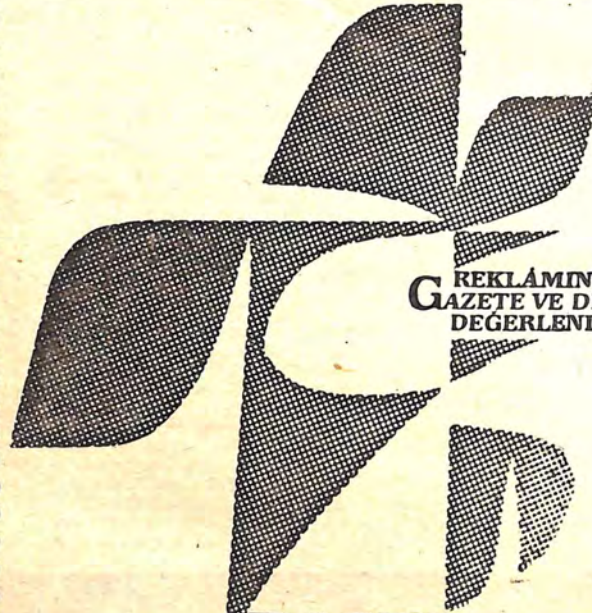
Her genç kadının ayrılmaz dostu



TURİSTİK
PE-RE-JA
LİMON ÇİÇEĞİ
Kolonyaları

İLERİ KİMYA SANAYİ A.Ş.

(İlanlık: 3462—116)



REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİNİ

BASIN
İLAN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

HİZMETİNİZDEDİR

Genel Müdürük :

Cağaloğlu, Türkocağı Caddesi No. 5
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 13760—117)

DAĞLARIN HAVASI

MANZUM ROMAN

- 7 -

Böyle ilerledikçe kuvveti çoğalıyor,
Vücudu her adımda yeni bir hız alıyor,
Bazan koşup giderken ayağı kayıyordu,
Bazan bir kuş görünce çiftiye dayıyordu.
Oynuyordu yanında yürüyen cins taziyla,
Önünde yol gösteren Karabaş haylazıyla...

Süreyya birdenbire Leman'ı durdurarak
Dedi:

— Sakın yerinden kılmıdamamaya bak!

— Ne var

— Pek yakınlarda bir felâket haberi,
Takip olunuyoruz yarım saattenberi...
Sap sarı, sordu Leman:

— Bizi takibeden kim?

— Sen burda biraz bekle, ben anlayıp gelirim...

Süreyya uzaklaştı, etrafına bakarak,
Leman düşünmedeyken, kendini bırakarak,
Birdenbire arkadan tıkanıp kızın ağzı,
İki kuvvetli pençe bağladı kızcağızı!..

- 7 -

— Süreyya dönünce —

Süreyya ayrılmıştı kızdan biraz uzağa,
Dönünce düştüğünü anladı bir tuzağa.
Çiftesi bir dal gibi titredi ellerinde,
Leman'ın şimdi yeller esiyordu yerinde!
Delikanlının kalbi göğsünde doldu, taştı,
Gözleri şimşek şimşek ufukları dolaştı,
Bakışı bulanmıştı, karışmıştı gökle yer,
Çarpışmak istiyordu bir ordu çıksa eğer!
Yerinde duramıyor, çırpınıyor kararsız,
Bu felâketten nasıl sıyrılmalı zararsız?
Genç kız nerede şimdi? Nerde çalanlar onu?
Böyle mi olacaktı misafirliğin sonu?
Kızı kaçıranları düşündükçe Süreyya
Diyordu ki, «Eminim, ne haydut, ne eşkiya,
Leman'ı köyde gören birkaç edepsiz bunlar,
Hem pek uzakta değil, mutlak yakında bunlar!»

Yürüdü izlerinin arkasından epeyce,
Lâkin bu yürüyüş de gitti sonunda hiçe:
Şosede birbirine izler karışıyordu,
Süreyya, bu soruyu kendi kendine sordu:
«Acaba ne tarafa gitmiş olsalar gerek?»
Benliği sarsılarak, yüreği titriyerek
Göz önüne getirdi güzel kızın hâlini,
Nasıl yüklenmeliydi Leman'ın vebalini?
İradesi tutuştu, yandı kül oldu bir an,
Leman, o güzel Leman, o ceylân gözlü Leman,
Gözlerinden anlayıp onların maksadını,
Kimbilir ne dehşetle çağırıyor adını!
Düşünürken köpürdü korkunç bir ejder gibi,
Bir uçurum önünde başı dönenler gibi,
Baktı: bütün varlığı bir dağ göi yanıyor,
Akı bir bulut gibi boşlukta sallanıyor,
Yerler, gökler, ağaçlar beyninde döndü döndü..
Bu anda karşı yoldan bir süvari göründü,
Yaklaşınca bu yolcu Süreyya'nın yanına,
Süreyya, kaplan gibi, sarıldı hayvanına:

(Devamı var)



Gece Kondu

Muzaffer İzgü'nün bu güzel romanı pek yakında AKBABA'da



MÜJDE! MÜJDE!

«SAVAŞ ÇİL İLACI» bir çok insanın dostu, yüzdeki leke, Ergenlik ve çil ona kaptırdı postu.



(İlançılık: 3353—118)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

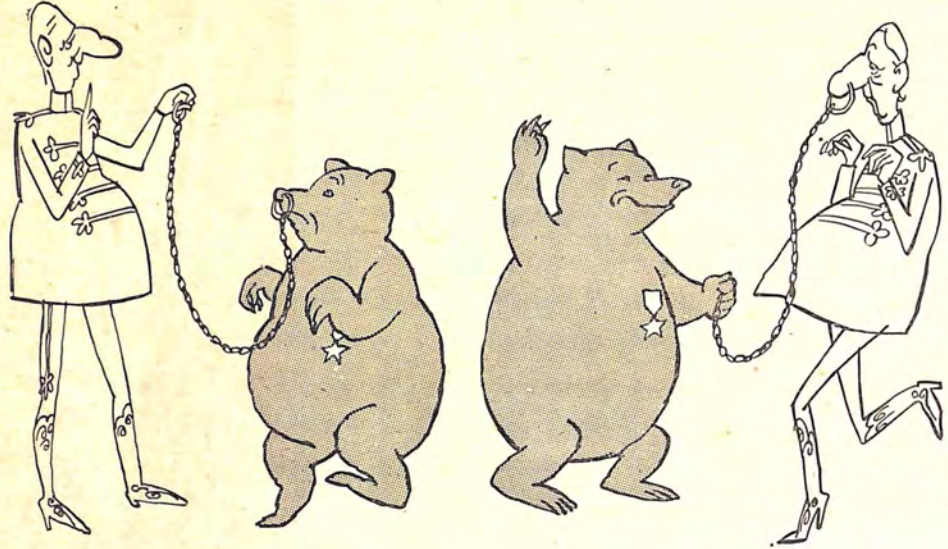
İLAN FIATI: Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiati : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜ YOR

De Gaulle Moskova'ya giderken...



— Bakalım, kim kimi oynatacak?..

İskele

Amerika Birleşik Devletlerin-de bir kasabada yeni inşa edilmiş bir ev çöker. Bunun üzerine çılgına dönen mühendis işçileri toplar:

— Size verdiğim emirlere ne dereceye kadar riayet ettiğiniz meydanda!

Ve kimseden ses çıkmadığı için devam eder:

— Size bilmem kaç kere tekrar ettim: Duvar kâğıtlarını yapıştırmadan önce iskeleleri kaldırmayın diye!...

Bebek

Hastanenin doğum bölümünün telefonu acı acı çalar, ahizedeki ses heyecanla:

— Ben Amédé Dupont! der, size birazdan karımı getireceğim, bir bebek bekliyor da...

Hemşire sorar:

— İlk çocuğu mu?

Telefondaki ses karşılık verir:

— Hayır! Ben Amédé Dupon, kocasıyım!...



— Galiba sekreteriniz dosyadan bir şey unutmuş!..

Delinin marifeti

Paris'li bir gazeteci akıl has-tanesini geziyordu: Son girdiği odada bir hasta ellerinin üzerinde vücudunu dimdik tutmağa uğraşıyordu.

Muvaffak da oluyordu. Çünkü gazeteci onu uzun bir müddet süzmüş, ve o da pozisyonunu hiç değiştirmemişti.

Gazeteci dayanamadı:

— Bravo! dedi, yaptığınız iş maharet istiyor doğrusu! Ama çok zor ve yorucu değil mi?

Deli başım ziyaretçiden yana gevirdi ve müstehzi bir edayla:

— Dengeyi bulmak sandığınız kadar zor değil! Asıl mesele dünyayı bu kolların üzerinde taşımak!...

Orkestra

Dans eden iki çift konuşuyor-lardı:

— Sizi ne zaman dansa kaldırısam, müzik çabucak bitiveriyor!

— Tabii!

— Demek siz de bunun farkın-dasınız?

— Evet, nişanım orkestrayı idare ediyor da...

Ceza

Nefes nefese karakola giren kadın:

— Arabamı çalmışlar! diye he-yecanla bağırırdı. Polis:

— Nerede duruyordunuz?

—Tâ şurada, tam kahvenin önündeydi!

— Oyleyse şansınız var!

— Nasıl?

— Tabii ya! Şimdi orada ol-saydı, size ceza yazmak mecbu-riyetinde kalacaktım, çünkü ora-da park etmek yasaktır!...

Film

Antoine sinemaya, çok methedilen bir filmi seyretmeğe git-mişti. Fakat filmi rahat seyre-demedi, önünde oturan bir çift durmadan çılgınca öpüşüyordu..

Antoine biraz sabretti, baktı olacak gibi değil, eğildi, adamın omuzuna dokundu ve:

— Bunu, dedi, evinizde yapamaz mısınız?

Adam pişkindi:

— Ben de isterdim ama orada karım var!...

Cevabını verdi.

Oy

Seçimlerin ertesi günü sosye-teye mensup iki kadın sokakta karşılaştılar:

— Söyle bakalım cicim! dedi bir tanesi, dün seçimde nasıl oy verdin?

— Astragan manto ve vizon şapkaıyla...



— Hayret!.. Hayret!.. Sekreteri-mi ilk defa bu kılıkta görü-yorum!

CEYMİS BONT



Çizen

BÜLENT SEREN

13



YATAK ÇARSAFI

MASKELİ BALO MEVSİMİ OLDUĞUNDAN BONTUN KIYAFETİNİ SÖFOR HİÇ TE ACATIP KARŞILAMAZ.



ÖYLE YA, HERKES BALOYA MASKE TAKIP GİDİYOR.. HAKIKİ CEYMİS BONT OLDUĞU SÖFORÜN AKLINA NERDEN GELSİN?



SON GÜNLERDE ELEKTRİKLERİN KESİLMESİ MODA OLDU, MALUM YA!..



HERŞEYDE OLDUĞU GİBİ, MASKELERDE DE GEYMİS BONT MODASI VAR TABİİ.



CEYMİS BONT MODAYA UYUP, BONT MASKESİNİ TAKAR



BÜ GECE SİLÂH-SÖRLER BALOSU



BELKİS KIVIRIR BALD KIYAFETİYLE...



BÜTÜN C.D (KORDİPLOMAT) O GECE YE-YE'DE TOPLANMIŞTIR...



KIVIRIR'A YALANLARI NASIL DA KIVIRIYOR...

CEYMİS BELKİSİ DANSA KALDIRIR.



'KIVIR KIVIR RABİL DİĞİN KADAR



BU SİLÂH SÖR İSİ İYİ PİŞİRMİŞ...

SİLÂHSÖRÜN MAHMUZU

HAFTAYA: ÇARSAF



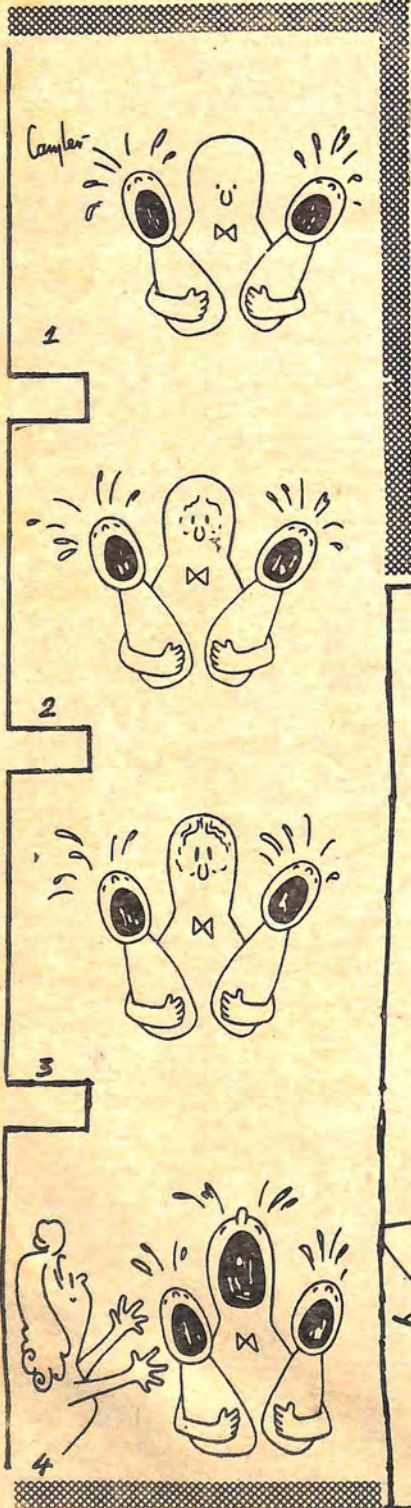
YAZISIZ

Dünya

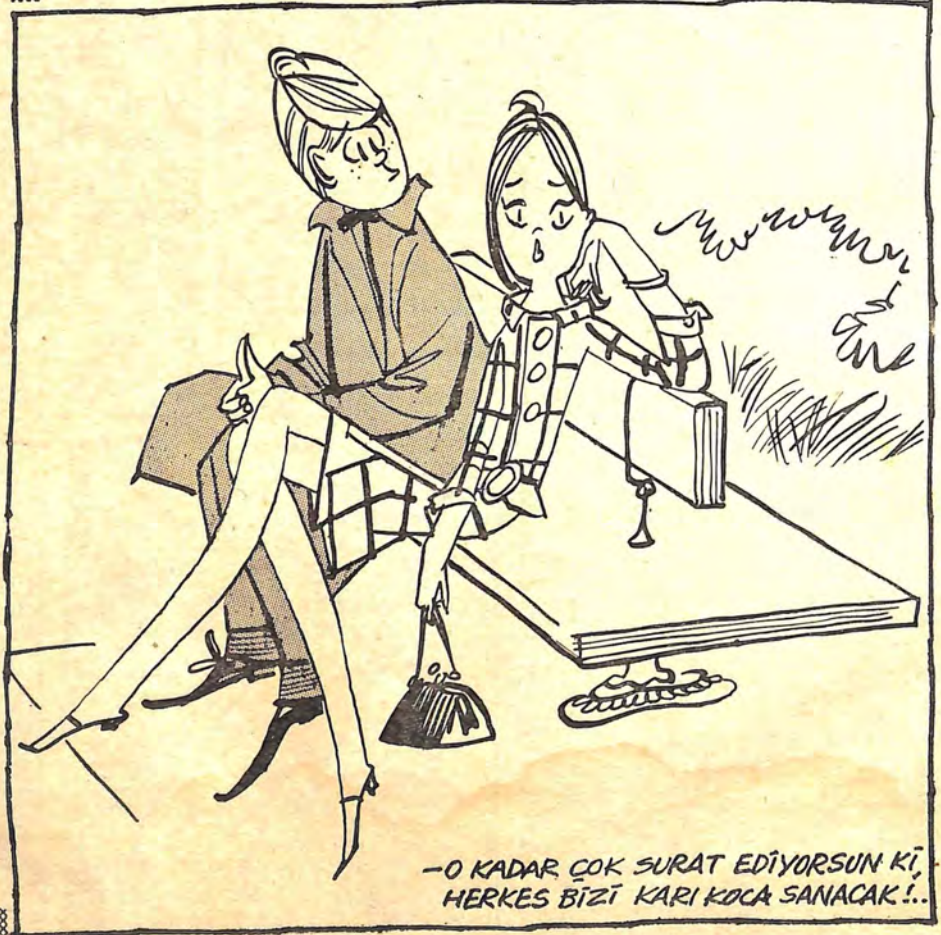
KARİKATÜRLERİ



YAZISIZ



YAZISIZ



-O KADAR ÇOK SURAT EDİYORSUN Kİ, HERKES BİZİ KARI KOÇA SANACAK!..

BİRİSİNİN ANNESİ TURSİL KULLANMAMIŞ



“Geçen günkü toplantımızda Lâle ile Deniz’in canı sıkılmış, bahçeye çıkmak için izin almışlardı. Bir ara pencereden baktım. Çimenlerin arasında çiçek topluyorlardı. Anneleri ikisine de beyazlar giydirmişti. Fakat Deniz’in elbisesi, Lâle’ninkinden çok daha beyazdı... Annesinin TURSİL kullandığı nasıl da anlaşılıyordu!”

Etrafınıza bakınız...

Tursil kullanan aileler derhal belli olur.

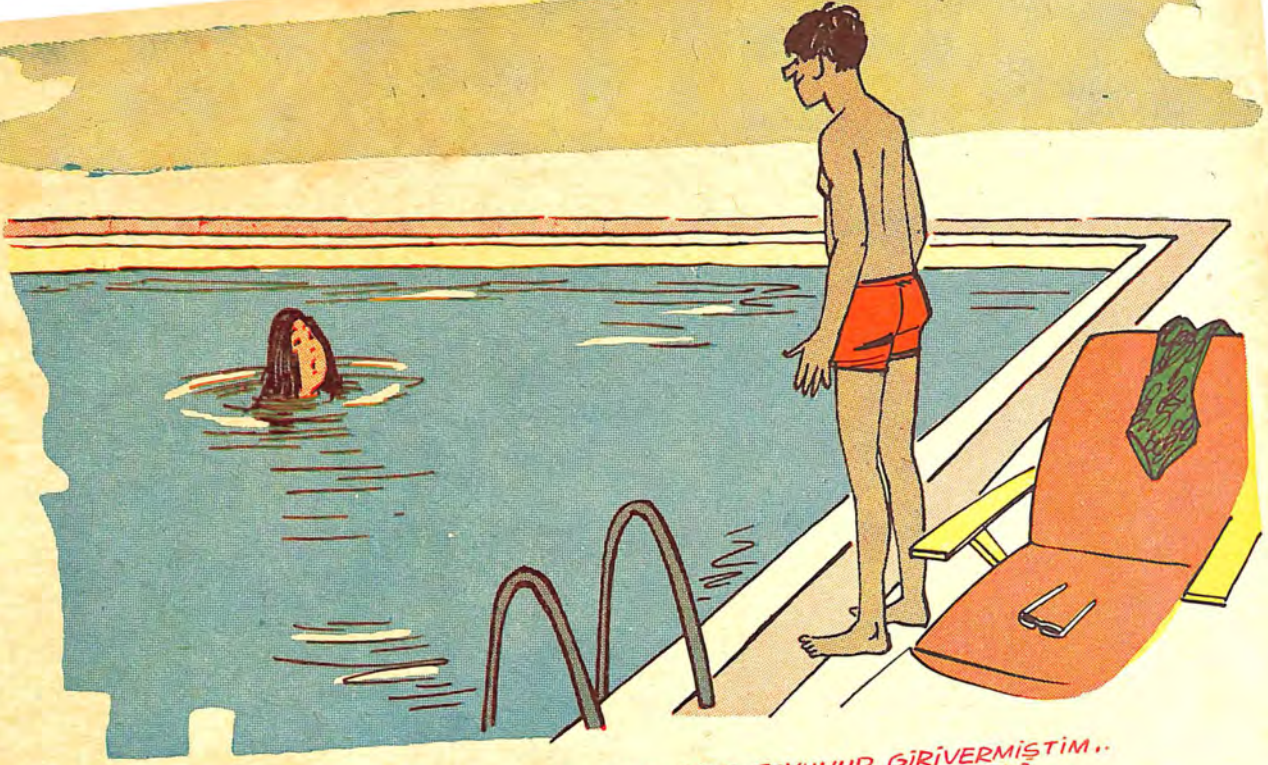
Tursil bütün tecrübeli ev hanımlarının kullandığı saf sabun tozudur. Tursil’le yıkanan çamaşırlar keçeleşmez; yumuşaklığını muhafaza eder. Tursil elleri bozmaz. Az Tursil çok iş görür. İşte bu yüzden Tursil’in satışı bütün diğer markaların satış toplamından fazladır.

**TURSİL gözle
farkedilecek derecede
daha beyaz yıkar**



TURSİL
kolay yıkar
temiz yıkar.

(Manajans: 1081—120)



-KİMSE YOK DİYE SOYUNUP GİRİVERMİŞTİM..
LÜTFEN ŞU MAYOMU ATAR MİSİNİZ ? .



-ANNEM ERKEKLERLE KONUŞMA DEDİ..
-GÖRÜYÖRSÜNÜZ, AĞZIMI BİLE AÇMIYORDUM!



-BABAN HANGİSİ ?
-BİLMEM,..DUR BAKAYIM !..